

ΕΘΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ
ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Θεσσαλονίκη 14 - 15/03/2019

**«Ζητήματα εκτέλεσης ποινών,
συμπεριλαμβανομένης της εκτέλεσης στην Ελλάδα αλλοδαπών
αποφάσεων /**

Εναλλακτική έκτιση ποινών / Ποινικές δικονομικές ακυρότητες»

ΕΙΣΗΓΗΣΗ:

***«Νομολογιακή προσέγγιση των «Αντιρρήσεων»,
σχετικών με την εκτελεστότητα των ποινικών αποφάσεων,
το είδος & τη διάρκεια της ποινής {565 ΚΠοινΔ}»***

***Ε. Τσιώρα,
Εφέτη Πειραιώς,
ΜΔΕ Ποινικών Επιστημών***

Θεσσαλονίκη, 14/03/2019

.....

Η διάταξη του άρθρου **565 ΚΠΔ** (: **«αμφιβολίες σχετικά με το είδος ή τη διάρκεια της ποινής»**) εντάσσεται οργανικά στο όγδοο βιβλίο του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (**υπό τον τίτλο «Εκτέλεση»**), αποτελώντας τμήμα του τρίτου κεφαλαίου υπό τον τίτλο «Αμφιβολίες ή αντιρρήσεις σχετικά με την εκτέλεση». Κεντρική έννοια του κεφαλαίου αυτού του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας είναι η «ποινή»¹.

Κατά τη διάταξη του άρθρου **546 παρ. 1 ΚΠΔ**, η καταδικαστική απόφαση **εκτελείται μόλις καταστεί αμετάκλητη, ενώ η αθωωτική μόλις απαγγελθεί** (άρθρο **547 ΚΠΔ**). Κατά το άρθρο δε **549 Κ.Ποιν.Δ.**, ο **μόνος αρμόδιος προς εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων είναι ο Εισαγγελέας του δικαστηρίου** που εξέδωσε την εκτελούμενη απόφαση².

Κατά το άρθρο **565 ΚΠοινΔ**³, **«Κάθε αμφιβολία ή αντίρρηση σχετικά με την εκτελεστότητα της απόφασης και το είδος ή τη διάρκεια της ποινής λύεται από το δικαστήριο των Πλημμελειοδικών του τόπου όπου εκτίεται η ποινή. Το ίδιο ισχύει και σε περίπτωση περιορισμού σε ειδικό κατάσταση κράτησης νέων. Κατά της αποφάσεως αυτής επιτρέπεται να ασκηθεί **αναίρεση** από τον Εισαγγελέα και από τον κατηγορούμενο»**.

Από τη διάταξη του άρθρου **565 ΚΠοινΔ** προκύπτει ότι **το Πλημμελειοδικείο**, το οποίο επιλαμβάνεται τέτοιων αντιρρήσεων του καταδικασμένου [**υπό την προϋπόθεση ότι αυτός έχει ήδη προηγούμενα προσφύγει στον, κατ' άρθρο 549, ΚΠοινΔ αρμόδιο Εισαγγελέα Εκτελέσεων**⁴], περιορίζεται **μόνο** στην

¹ [βλ. αναλυτικά σε **Λ. Μαργαρίτη**, ΕρμΚΠοινΔ άρθρ. 565 επ. ΚΠοινΔ, **Μ. Μαργαρίτη**, ΕρμΚΠοινΔ, άρθρ. 565 επ. ΚΠοινΔ, **Λ. Μαργαρίτη**, Υποδείγματα Ποινικού Δικαίου, Διαδικασία στο ακροατήριο - Ένδικα Μέσα – Εκτέλεση ποινών, 2^{ος} τόμ., έκδ. 2017, **Β. Αδάμπα**, Ποινικές Αποφάσεις & εκτελεστότητά τους, Αντιρρήσεις – Αμφιβολίες (565 ΚΠοινΔ), έκδ. 2014]

² (**ΑΠ 1347/2016** Δημ. Νόμος)

³ (όπως το άρθρο 565 αντικαταστάθηκε με την παρ. 7 άρθρ. 4 Ν. 3189/2003,ΦΕΚ Α 243/21.10.2003)

⁴ (Για το παραδεκτό των αντιρρήσεων του κατηγορουμένου κατά της εκτελεστότητας της καταδικαστικής αποφάσεως και της διάρκειας της ποινής απαιτείται μεταξύ αυτού και του αρμόδιου, κατ' άρθρο 549 ΚΠΔ, Εισαγγελέα για την εκτέλεση της αποφάσεως ν' αναφύεται **διαφωνία** ως προς τα ανωτέρω θέματα· τούτο σημαίνει ότι για να επιληφθεί το Τριμελές Πλημμελειοδικείο των αντιρρήσεων του κατηγορουμένου, θα

.....

εξέταση ζητημάτων σχετικών με την **εκτελεσιμότητα** αμετάκλητης καταδικαστικής αποφάσεως, τα οποία προέκυψαν **κατά την εκτέλεση** και **μετά το αμετάκλητο** αυτής και ειδικότερα αναφορικά: α) με την **εκτελεσιμότητα** της αποφάσεως αυτής, όταν προβάλλεται ότι αυτή δεν έχει καταστεί αμετάκλητη, β) με το **είδος της ποινής**, που επιβλήθηκε, όταν ο καταδικασμένος ισχυρίζεται ότι ο εκ μέρους του Εισαγγελέα χαρακτηρισμός της ποινής, που έχει επιβληθεί, δεν είναι σύμφωνος με τις διατάξεις του Π.Κ. και γ) με τη **διάρκεια της ποινής**, στην περίπτωση που ο καταδικασμένος επικαλείται εσφαλμένο προσδιορισμό του **χρόνου λήξεως** της ποινής (άρθρο 554 ΚΠοινΔ) ή **λόγο που παύει ή κωλύει** τη συνέχιση της εκτίσεώς της, όπως η απονομή χάρης (άρθρο 567 περ. β' ΚΠοινΔ) ή η παραγραφή της ποινής (άρθρο 568 περ. α' ΚΠοινΔ) ή ο χαρακτηρισμός της πράξεως ως μη αξιόποινης με μεταγενέστερο νόμο (άρθρο 2 § 2 ΠΚ)⁵, **όχι**, όμως, και **όταν οι αντιρρήσεις αυτές αναφέρονται στη νομιμότητα της επιβληθείσης ποινής ή σε παραβάσεις**, που έγιναν **κατά την έκδοση** της αποφάσεως, σε επιμέτρηση [υπολογισμό] χρόνου κρατήσεως ή σε εσφαλμένη συγχώνευση ποινών, **διότι με μία νέα εξέταση της υποθέσεως θα καταλυόταν το δεδικασμένο**, παρά την απαγορευτική διάταξη του άρθρου **57** του Κ.Ποιν.Δ⁶, αλλά και θα ήταν δικονομικώς παράδοξο να υποτεθεί ότι ανατέθηκε στο Πλημμελειοδικείο ο έλεγχος της αποφάσεως ανωτέρου δικαστηρίου⁷.

Η καταδικαστική δε απόφαση εκτελείται μόλις καταστεί αμετάκλητη, **έστω και αν είναι εσφαλμένη ή με ακυρότητες**⁸. Είναι απορριπτέες δε οι αντιρρήσεις ως απαράδεκτες εάν η απόφαση, λόγω ασκηθείσας εφέσεως, δεν έχει καταστεί αμετάκλητη, καθώς το Δικαστήριο του άρθρου 565 ΚΠοινΔ περιορίζεται στην εξέταση ζητημάτων **κατά την εκτέλεση και μόνον αυτών, που ανέκυψαν μετά το**

πρέπει ο τελευταίος να έχει απευθυνθεί πρώτα στον αρμόδιο, κατ' άρθρο 549 ΚΠοινΔ Εισαγγελέα, και ο τελευταίος να διαφωνήσει ως προς το αίτημα του κατηγορουμένου, που αφορά την εκτέλεση της καταδικαστικής αποφάσεως -βλ. σχετ. **Λ. Μαργαρίτη**, Υποδείγματα Ποινικού Δικαίου, ό.π. σελ. 588 επ., **Π. Μπρακουμάτσου**, Ενωσιολογική και νομολογιακή προσέγγιση του δικαίου εκτέλεσης ποινικών αποφάσεων και ποινών, ΠοινΧρον 2005 σελ. 289, **του ιδίου**, Νομολογιακή Προσέγγιση του άρθρου 565 ΚΠοινΔ ΠοινΧρον 2004, σελ. 11 επ.-).

⁵ (ΑΠ 1722/2016 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1347/2016 Δημ. Νόμος, ΑΠ 464/2015 Δημ. Νόμος, ΑΠ 471/2015 Δημ. Νόμος, ΑΠ 841/2015 Δημ. Νόμος, ΑΠ 912/2014 Δημ. Νόμος, ΑΠ 134/2013 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1049/2011 Δημ. Νόμος, ΑΠ 867/2011 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1121/2010 Δημ. Νόμος)

⁶ (ΑΠ 1722/2016 ό.π., ΑΠ 841/2015 ό.π., ΑΠ 912/2014 ό.π., ΑΠ 134/2013 ό.π., **Λ. Μαργαρίτη**, ΕρμΚΠΔ, ό.π. σ. 3268)

⁷ (ΑΠ 1111/2008 Δημ. Νόμος)

⁸ (ΑΠ 1111/2008 ό.π.)

.....

αμετάκλητο της εκτελούμενης απόφασης, γιατί με νέα εξέταση της υπόθεσης θα καταλυόταν το δεδικασμένο⁹.

Επομένως, το δικαστήριο του άρθρου 565 ΚΠοινΔ, με βάση τη διάταξη αυτή, στο πλαίσιο των αντιρρήσεων περί την εκτέλεση, **δεν μπορεί να ερευνήσει τα εσωτερικά στοιχεία της απόφασης**, διότι σε μια τέτοια περίπτωση ελέγχει την ορθότητα της εκτελούμενης απόφασης. Έτσι, **δεν μπορεί να ερευνήσει**, εκτός των άλλων, **την αιτιολογία της απόφασης, την κακή εκτίμηση των αποδείξεων, τη νομιμότητα της απόφασης, τη λανθασμένη εφαρμογή του νόμου και το αν παραλείφθηκαν οι διατάξεις περί αναστολής ή μετατροπής της ποινής**, όπως θ' αναφερθεί ειδικότερα κατωτέρω¹⁰.

Ως αμφιβολία για το είδος της ποινής νοείται το αν είναι κάθειρξη ή φυλάκιση, γεγονός το οποίο επιδρά επί της παραγραφής και στον τρόπο αποτίσεώς της¹¹.

Από τη διάταξη του άρθρου 565 ΚΠοινΔ συνάγεται ότι ο όρος **ποινή** στο άρθρο αυτό χρησιμοποιείται με την ευρεία του έννοια και **περιλαμβάνει** και τις παρεπόμενες ποινές ή τα μέτρα ασφάλειας, από τα διαλαμβανόμενα στα άρθρα 69-74 του Ποινικού Κώδικα, που έχουν στερητικό ή περιοριστικό της ελευθερίας χαρακτήρα, όπως είναι και **η απέλαση του αλλοδαπού** καταδικασμένου, που διατάσσεται με δικαστική απόφαση¹². Ειδικότερα, από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι τέτοιες αντιρρήσεις του καταδικασμένου μπορεί να αναφέρονται **και στο είδος και τη διάρκεια του επιβληθέντος μέτρου ασφαλείας**¹³.

Για να είναι **παραδεκτές** οι αντιρρήσεις και να εξετασθούν από το πλημμελειοδικείο του τόπου εκτίσεως της ποινής **πρέπει, όμως, να διαρκεί ακόμη η εκτέλεση της αποφάσεως**, δηλαδή η ποινή, που έχει επιβληθεί με την απόφαση,

⁹ (ΑΠ 1111/2008 ό.π., ΑΠ 1062/1990 ΠΧρ ΜΑ, 327, βλ. σχετ. & Αθ. Κονταξή, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, άρθρο 565, σελ. 3479 επ.)

¹⁰ (ΑΠ 105/2015 Δημ. Νόμος -βλ. για τη μετατροπή-, ΑΠ 912/2014 Δημ. Νόμος -βλ. για την αναστολή εκτέλεσης της ποινής-, ΑΠ 184/2011 Δημ. Νόμος -βλ. για την απέλαση-, «...καθ' όσον το Δικαστήριο που επιλαμβάνεται των αντιρρήσεων δεν μπορεί να ερευνήσει τα εσωτερικά στοιχεία της υπόθεσης, διότι κατ' αυτό τον τρόπο ελέγχει την ορθότητα της απόφασης...»

¹¹ (ΑΠ 105/2015 ό.π., βλ. Μαργαρίτη ΕρμπΚ άρθρο 51-55)

¹² (ΑΠ 464/2015 Δημ. Νόμος, ΑΠ 902/2012 Δημ. Νόμος, ΑΠ 867/2011 Δημ. Νόμος)

¹³ (ΑΠ 902/2012 ό.π.)

.....

κατά της οποίας στρέφονται οι αντιρρήσεις, **να μην έχει καθ' ολοκληρία αποτιθεί**, γιατί μετά την απότιση της ποινής εξαντλείται η εκτελεστικότητα της αποφάσεως και δεν υπάρχει στάδιο εκτελέσεως¹⁴. Έτσι, όταν η εκτέλεση της απόφασης έχει συντελεσθεί ολοκληρωτικά, το άρθρο αυτό δεν μπορεί να εφαρμοστεί, αφού δεν υπάρχει στάδιο εκτέλεσης¹⁵. **Εφόσον η ποινή είχε εκτιθεί κατά το χρόνο υποβολής των αντιρρήσεων αυτές είναι απαράδεκτες¹⁶. Αν το δικαστήριο κρίνει παραδεκτή στην περίπτωση αυτή την αίτηση αντιρρήσεων & στη συνέχεια δικάσει κατ' ουσίαν υπερβαίνει την εξουσία του & καθιστά την απόφασή του αναιρετέα.**

Η απόφαση, όμως, η οποία διατάσσει τη διακοπή εκτέλεσης της ποινής λόγω ανήκεστης βλάβης της υγείας (557 ΚΠΔ) δεν είναι καταδικαστική απόφαση, ώστε να υπόκειται περίπτωση αμφιβολίας ή αντίρρησης σχετικά με την εκτελεστικότητα της ή το είδος ή τη διάρκεια της ποινής, που του επιβλήθηκε. Εξάλλου, αρμόδιος να επιμεληθεί για την εκτέλεση της διατάσσουσας τη διακοπή της εκτέλεσης της ποινής αποφάσεως είναι ο κατά περίπτωση επιφορισμένος με την εκτέλεση αυτής Εισαγγελέας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 549 ΚΠοινΔ¹⁷.

Από τη διάταξη δε του άρθρου 565 του ΚΠοινΔ προκύπτει ότι **οι αντιρρήσεις που ασκούνται από τον καταδικασθέντα δεν αποτελούν ένδικο μέσο, διότι αυτές δεν στοχεύουν στην ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της εκτελεστής αμετάκλητης καταδικαστικής απόφασης¹⁸.**

¹⁴ [(βλ. σχετ. **ΑΠ 1279/2016** Δημ. Νόμος, η οποία έκρινε περίπτωση λανθασμένης **προσμέτρησης** κατά τη συγχώνευση **ποινής, η οποία θεωρείται ότι έχει εκτιθεί με την καταβολή του ποσού μετατροπής** της - Αίτηση αντιρρήσεων σχετικά με την εκτελεστικότητα αποφάσεως και απορριπτική διάταξη Εισαγγελέως επί της αιτήσεως - Απορρίφθηκε η αναίρεση κατά της ως άνω απορριπτικής διατάξεως, διότι ναι μεν κακώς συμπεριελήφθη η ποινή αυτή στη συγχωνευτική απόφαση, ωστόσο εκ των υστέρων αφαιρέθηκε η ποινή αυτή, κατόπιν αναιρέσεως. Επομένως, κρίθηκε ότι κακώς ο αιτών ζητούσε εκ νέου συγχώνευση, αφού η ποινή αυτή έχει ήδη αφαιρεθεί), **ΑΠ 464/2015** Δημ. Νόμος, βλ. & **ΑΠ 767/2014** Δημ. Νόμος, κατά την οποία **λανθασμένα συνυπολογίστηκε στη συγχωνευτική απόφαση η ήδη εκτιθείσα -με την καταβολή του ποσού- ποινή** και αναιρέθηκε, λόγω αρνητικής υπέρβασης εξουσίας, η απορριπτική των αντιρρήσεων απόφαση του Τριμελ. Πλημ/κείου Χαλκίδας]]

¹⁵ (**ΑΠ 1279/2016** ό.π., **ΑΠ 464/2015** ό.π., **ΑΠ 767/2014** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 1049/2011** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 867/2011** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 1837/2008** ΠοινΧρ 2009.725, ΠοινΔικ 2009.678, Λ. Μαργαρίτη, ΕρμΚΠΔ, ό.π. σ. 3268)

¹⁶ (**ΑΠ 1837/2008** Δημ. Νόμος, Λ. Μαργαρίτη, ΕρμΚΠΔ, ό.π. σ. 3268)

¹⁷ (**ΑΠ 471/2015** Δημ. Νόμος)

¹⁸ (**ΑΠ 1297/2007** Δημ. Νόμος, βλ. & **ΓνωμΕισΕφΘεσ 1594/2005** (: **Χ. Βουρλιώτη**): «οι σχετικές με την ποινή διατάξεις δεν εξαφανίζονται ούτε μεταρρυθμίζονται με την επί των αντιρρήσεων απόφαση του

.....

Επομένως, **δεν μπορεί να προβληθεί** παραδεκτώς με τις αντιρρήσεις κατά της εκτελεστότητας της απόφασης, **ισχυρισμός του καταδικασθέντος, ότι τελούσε σε πραγματική πλάνη, ως προς την εκτελεστότητα της απόφασης**, διότι ο ισχυρισμός αυτός, σύμφωνα με το άρθρο 30 του ΠΚ, μπορεί να αφορά μόνο τα περιστατικά που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος ή τα περιστατικά που επαυξάνουν το αξιόποιο της πράξεως και αποκλείει το δόλο¹⁹.

Ούτε μπορούν οι αντιρρήσεις σχετικά με την εκτελεστότητα της απόφασης του άρθρου 565 του ΚΠοινΔ ν' αφορούν στη **νομιμότητα** της απόφασης, άρα **δεν μπορεί** και το Δικαστήριο, που εκδικάζει τις αντιρρήσεις να ασχοληθεί με το θέμα της **εμπρόθεσμης ή μη υποβολής έγκλησης** από μέρους των παθόντων, διότι ο λόγος αυτός δεν αναφέρεται σε ζητήματα, που ανέκυψαν κατά την εκτέλεση της ποινής και μετά την αμετάκλητη καταδίκη του και συνεπώς **καλύπτεται από το δεδिकाσμένο**, το οποίο, όπως εκτέθηκε στην παραπάνω νομική σκέψη, δεν επιτρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 57 του ΚΠοινΔ, τη νέα εξέταση της υπόθεσης και την έρευνα του ανωτέρω λόγου, ο οποίος μπορούσε να προταθεί με το ένδικο μέσο της έφεσης και της αναίρεσης κατά το άρθρο 489 παρ. 1 εδ. γ` και 510 παρ. 1 του ΚΠΔ, αντιστοίχως, και όχι με αντιρρήσεις κατά της εκτελέσεως των παραπάνω αποφάσεων²⁰.

Περαιτέρω, **κάθε σφάλμα κατά την κατάγνωση της συνολικής ποινής δεν επιτρέπεται να προσβληθεί με αντιρρήσεις περί την εκτέλεση**, που δεν μπορούν να καταλύσουν το δεδिकाσμένο της αμετάκλητης αποφάσεως²¹.

*αρμοδίου προς τούτο Τριμελούς Πλημμελειοδικείου του τόπου όπου εκτίεται η ποινή, καθόσον **δεν υπόκειται δευτεροβάθμια ή ακυρωτικού χαρακτήρα δικαιοδοτική κρίση ή ανάλογη διαδικασία οιοσεί ένδικου μέσου ή ένδικου βοηθήματος...**»)*

¹⁹ (βλ. σχετ. ΑΠ 1297/2007 Δημ. Νόμος, με την οποία κρίθηκε ότι **δεν μπορεί να προβληθεί παραδεκτώς ισχυρισμός** του αλλοδαπού καταδικασθέντος, ως λόγος αντιρρήσεων κατά της εκτελεστότητας της αμετάκλητης απόφασης, ότι τελούσε σε **πραγματική πλάνη, ως προς την εκτελεστότητα της απόφασης**, εξ αιτίας της οποίας, λόγω άγνοιας εκ μέρους του της Ελληνικής γλώσσας, δεν γνώριζε ότι είχε διαταχθεί σε βάρος του δικαστική απέλαση ως μέτρο ασφαλείας και ορθώς απορρίφθηκαν οι αντιρρήσεις που υπέβαλε κατά της εκτελεστότητας της άμεσης απέλασης, αφού ο ισχυρισμός περί πραγματικής πλάνης (άρθρο 30 ΠΚ) αποκλείει τον καταλογισμό της πράξεως στον κατηγορούμενο από δόλο και το Δικαστήριο και εφόσον δεν μπορούσε να προβληθεί παραδεκτώς ο σχετικός ισχυρισμός, δεν ήταν υποχρεωμένο να αιτιολογήσει ειδικώς την απόρριψη του ισχυρισμού αυτού)

²⁰ (ΑΠ 134/2013 Δημ. Νόμος)

²¹ (ΑΠ 1722/2016 Δημ. Νόμος)

.....

Κατά το άρθρο δε **551 παρ. 1 εδ. α'** του ΚΠοινΔ, "**αν πρόκειται να εκτελεστούν κατά του ίδιου προσώπου περισσότερες αμετάκλητες καταδικαστικές αποφάσεις για διαφορετικά εγκλήματα, που συρρέουν, εφαρμόζονται οι ορισμοί του ποινικού κώδικα για τη συρροή**", ήτοι και του άρθρου **97 Π.Κ.**, κατά το οποίο "**οι διατάξεις των άρθρων 94 παρ. 1 και 96 παρ. 1 εφαρμόζονται και όταν κάποιος, προτού εκτιθεί ολοκληρωτικά ή παραγραφεί ή χαριστεί η ποινή που του επιβλήθηκε για κάποια αξιόποινη πράξη, καταδικαστεί για άλλη αξιόποινη πράξη, οποτεδήποτε και αν τελέστηκε αυτή**", ενώ, κατά την **παράγρ. 3 εδ. β'** του ίδιου άρθρου (**551 Κ.Ποιν.Δ.**), "**αν μεταξύ των προς εκτέλεση αποφάσεων υπάρχει και απόφαση που αμετάκλητα έχει καθορίσει συνολική ποινή, για τον καθορισμό της νέας συνολικής ποινής λαμβάνεται ως βάση η καθορισθείσα συνολική ποινή, εάν αυτή είναι βαρύτερη από τις ποινές που επιβλήθηκαν με τις άλλες αποφάσεις**". Βασική, επομένως, προϋπόθεση για τον καθορισμό συνολικής ποινής είναι η **συνάντηση περισσότερων ποινών** κατά του αυτού προσώπου **είτε στο στάδιο της επιβολής τους είτε στο πεδίο της εκτέλεσής και εκτίσεώς τους, χωρίς να απαιτείται οπωσδήποτε και το αμετάκλητο** των καταδικαστικών αποφάσεων, που επέβαλαν τις ποινές αυτές, διότι το άνω άρθρο (551) σκοπεύει να ρυθμίσει την περίπτωση κατά την οποία δεν έχει καταστεί δυνατός για οποιοδήποτε λόγο ο καθορισμός συνολικής ποινής **πριν** οι αποφάσεις αυτές καταστούν αμετάκλητες (πλειοψ. Ολ.Α.Π. 4/2005)²².

Από τη διάταξη του άρθρου 565 ΚΠΔ, προκύπτει ότι οι αντιρρήσεις που ασκούνται από τον καταδικασθέντα ενώπιον του πλημμελειοδικείου του τόπου, όπου εκτίεται η ποινή του, μπορούν να έχουν, εκτός άλλων, ως αντικείμενο και αμφιβολίες, σχετικά με **τη διάρκεια της ποινής, ήτοι, το χρόνο έναρξης και λήξης αυτής**. Εξάλλου, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 94 έως 97 ΠΚ και 551 ΚΠΔ, συνάγεται, ότι στερητική της ελευθερίας ποινή, η οποία έπαυσε να υφίσταται, είτε συνεπεία έκτισης της, είτε λόγω εξαίψεως, **εξαιτίας παραγραφής του αξιοποίνου του εγκλήματος, για το οποίο επιβλήθηκε αυτή σε κάποιο πρόσωπο, δεν συνυπολογίζεται κατά τη μεταγενέστερη συγχώνευση άλλων και αμετακλήτως καταγνωσθεισών ποινών**, για άλλες αξιόποινες πράξεις, εναντίον του αυτού

²² (βλ. σχετ. **ΑΠ 1347/2016** Δημ. Νόμος «...ουσιαστική ποινική διάταξη, η παραβίαση της οποίας μπορεί να ιδρύσει τον ανωτέρω προβλεπόμενο από το άρθρ. 510 παρ.1 στοιχ. Ε' Κ.Ποιν.Δ. αναίρετικό λόγο, συνιστά και το προαναφερθέν άρθρο 551 Κ.Ποιν.Δ., κατά το μέρος που αναφέρεται στον καθορισμό συνολικής ποινής...», βλ. & **ΑΠ 841/2015** Δημ. Νόμος, ΑΠ 1576/2005 Δημ. Νόμος, καθώς & **Λ. Μαργαρίτη**, Υποδείγματα Ποινικού Δικαίου ό.π. σελ. 530 επ., 544 επ., 549 επ., 557 επ.)

.....

προσώπου, ούτε και λαμβάνεται υπόψη ο τυχόν διανυθείς χρόνος αυτής για την έναρξη και τη λήξη της τελευταίας και συνολικής ποινής, καθόσον η παραπάνω αποσβεσθείσα ποινή ήταν ανύπαρκτη κατά τη συγχώνευση και συνεπώς **δεν υπήρχε στάδιο εκτέλεσης της και εντεύθεν συνυπολογισμού της**²³.

Σημειώνεται ότι η **αμφιβολία σχετικά με την εκτέλεση περισσότερων αμετάκλητων καταδικαστικών αποφάσεων κατά του ίδιου προσώπου για την ίδια πράξη** επιλύεται μεν κατά το άρθρο 565 ΚΠΔ, η σχετική, όμως, απόφαση δεν υπόκειται σε αναίρεση λόγω της ειδικής απαγορευτικής προβλέψεως του άρθρου **550 ΚΠΔ**. Στην περίπτωση που υπάρχουν περισσότερες από μία αμετάκλητες καταδικαστικές αποφάσεις σε βάρος του ίδιου προσώπου για την ίδια πράξη, εκτελείται η απόφαση με την οποία επιβάλλεται η ελαφρότερη ποινή (άρθρο 550 εδ, α' ΚΠΔ). Ταυτότητα δύο πράξεων υπάρχει όταν η μία πράξη συγκροτείται αντικειμενικά από τα ίδια πραγματικά περιστατικά από τα οποία κατά τα ουσιώδη στοιχεία της (: τόπος-χρόνος-λοιπές ιστορικές περιστάσεις) συντίθεται και η άλλη πράξη- εξάλλου, η επιλογή για εκτέλεση της ελαφρότερης αντί της χρονικά νεότερης ποινής οφείλεται στη διαπνέουσα το ποινικοδικονομικό δίκαιο αρχή της επιείκειας προς τον κατηγορούμενο. Αν όλες οι αποφάσεις επιβάλλουν την ίδια ποινή εκτελείται εκείνη που πρώτη έγινε αμετάκλητη. Η διάταξη του άρθρου 550 ΚΠΔ εφαρμόζεται και όταν πρόκειται να εκτελεστούν δύο συνολικές ποινές η καθεμιά από τις οποίες αφορά τα ίδια εγκλήματα. Δεν εφαρμόζεται, όμως, στις περιπτώσεις της αληθινής πραγματικής και της αληθινής κατ' ιδέα μη αναγκαστικής συρροής, όπου η καταδίκη για μια πράξη δεν δημιουργεί δεδουλευμένο για τις υπόλοιπες. Το θέμα του ποιά από τις αποφάσεις επιβάλλει την ηπιότερη ποινή κρίνεται από το αρμόδιο για την εκτέλεση της ποινής πρόσωπο. Αν το πρόσωπο αυτό έχει αμφιβολίες ή αν ο κατάδικος διατυπώνει αμφισβητήσεις, το ζήτημα κρίνεται αμετάκλητα από το δικαστήριο πλημμελειοδικών του τόπου εκτίσεως της ποινής (άρθρα: 550 και 565 ΚΠΔ). Μόλις εκτελεστεί η απόφαση που επιβάλλει την ηπιότερη ποινή, οι υπόλοιπες ακυρώνονται αυτοδικαίως (άρθρο 550 εδ.β' ΚΠΔ). Πάντως το μέρος της ποινής της αυστηρότερης αποφάσεως, που τυχόν έχει εκτιθεί, συνυπολογίζεται στην ποινή της ηπιότερης αποφάσεως που κρίνεται για εκτέλεση. Το έδαφος εφαρμογής του άρθρου 550 ΚΠΔ υπάρχει, όταν την αμετάκλητη καταδίκη ακολουθεί νέα καταδίκη (αμετάκλητη) για την ίδια πράξη. Αντίθετα, η αμετάκλητη

²³ (ΑΠ 1191/2007 Δημ. Νόμος, η οποία έκρινε περίπτωση αντιρρήσεων σχετικών με την ποινή και δη για τη συγχώνευση των ποινών και την οριστική παύση της ποινικής δίωξης λόγω παραγραφής για κάποια αδικήματα, βλ. & ΑΠ 952/2005 Δημ. Νόμος)

.....

αθώωση για πράξη που στήριξε προηγούμενη αμετάκλητη καταδίκη αποτελεί λόγο επαναλήψεως της διαδικασίας (άρθρο 525 § 1 περ. 4 ΚΠΔ)²⁴.

Επίσης, παράλειψη αφαίρεσης από τη συνολική ποινή, που επιβλήθηκε, του χρόνου, που κρατήθηκε και οφείλεται σε προφανή παραδρομή, δεν χειροτερεύει τη θέση του κατηγορουμένου, καθώς θεραπεύεται με σχετική αίτηση στο δικαστήριο που εξέδωσε την εν λόγω προσβαλλόμενη απόφαση, σύμφωνα με το άρθρο **145 παρ. 1 ΚΠΔ**²⁵.

Δεν νοείται δε παραγραφή ποινών, κατ' άρθρο 114 ΠΚ, που, είτε εκτίονται, δια της παραμονής του καταδίκου σε σωφρονιστικό κατάστημα²⁶ είτε δια της χορηγήσεως υφ' όρον απολύσεως, αφού έκτοτε ο αιτών τελεί σε στάδιο δοκιμασίας, θεωρούμενος ως εκτίων την ποινή του εκτός φυλακής και οι σχετικές αντιρρήσεις είναι απορριπτέες²⁷.

Ειδικότερα, κατά τις διατάξεις των άρθρων 105, 108 και 109 του Π.Κ., αν από την **απόλυση, υπό τον όρο της ανακλήσεως**, του καταδικασθέντος σε στερητική της ελευθερίας ποινή περάσει το χρονικό διάστημα της ποινής, το οποίο υπολειπόταν για έκτιση σε όσες περιπτώσεις αυτό είναι ανώτερο από τρία έτη, ή αν περάσουν τρία έτη, όταν αυτό είναι μικρότερο των τριών ετών, χωρίς να γίνει ανάκληση, η ποινή (αν δεν πρόκειται για ισόβια κάθειρξη, οπότε απαιτείται να περάσουν δέκα έτη), θεωρείται ότι έχει εκτιθεί. Αν, όμως, μέσα στο χρονικό αυτό διάστημα, εκείνος που απολύθηκε διαπράξει έγκλημα από δόλο, για το οποίο του επιβλήθηκε αμετακλήτως οποτεδήποτε ποινή φυλακίσεως ανώτερη από ένα έτος (όπως προβλέπεται μετά την αντικατάσταση του άρθρου **108 Π.Κ.** με το άρθρ. 67 παρ. 2 Ν. 4139/2013, που ισχύει από 20-3-2013 και εφεξής), τότε **εκτίει αθροιστικά** και ολόκληρο το υπόλοιπο της προηγούμενης ποινής, το οποίο έπρεπε να εκτίσει κατά το χρόνο της προσωρινής απολύσεως. **Η απόλυση, δηλαδή, υπό τον όρο της ανακλήσεως, δεν αποτελεί απαλλαγή από την ποινή αλλά στάδιο εκτελέσεώς της**, που επιδιώκει την αποτροπή της υποτροπής με τη βελτίωση του καταδίκου και την κοινωνική του αποκατάσταση (Ολ.Α.Π. 106/1991). Επομένως, **μπορεί η ποινή, στην οποία αναφέρεται αυτή (υπό όρο απόλυση), να συγχωνευθεί με άλλες ποινές, αν συναντάται με αυτές**

²⁴ (βλ. σχετ. **Λ. Μαργαρίτη**, Υποδείγματα Ποινικού Δικαίου, ό.π. σελ. 526 επ., βλ. & ΑΠ 232/2000 Δημ. Νόμος, με παρατηρήσεις Αθ. Ζαχαριάδη σε Υπεράσπιση 2000 σελ. 1002)

²⁵ (**ΑΠ 1175/2011** Δημ. Νόμος)

²⁶ [σημειώνεται ότι ο αιτών κρατείτο από το έτος 1985 έως και 28-4-2004, όταν αποφυλακίσθηκε υφ' όρον]

²⁷ (**ΑΠ 1722/2016** Δημ. Νόμος)

.....

κατά την εκτέλεση και εφόσον οι εν λόγω ποινές δεν αναφέρονται σε εγκλήματα που τελέσθηκαν κατά τη διάρκεια της δοκιμασίας, διότι τότε, κατά το άρθρο 108 Π.Κ., επέρχεται άρση της απολύσεως και οι ποινές εκτίονται αθροιστικά. Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει, ότι η απόφαση που καθορίζει συνολική ποινή δεν είναι καταδικαστική, οι δε ποινές που συρρέουν και προσμετρούνται διατηρούν τη νομική αυτοτέλειά τους και μετά τον καθορισμό της συνολικής ποινής και δεν απορροφώνται από αυτήν, αλλά με τη συνολική ποινή και μέσω αυτής εκτελούνται όλες οι προσμετρηθείσες ποινές. Ειδικότερα, η απαγγελλόμενη συνολική ποινή δεν αποτελεί, όπως προαναφέρθηκε, νέα καταδίκη αλλά παριστά τον ενιαίο τρόπο εκτέλεσης των σε αυτή συνεπιμετρηθεισών επί μέρους ποινών, με αποτέλεσμα οι επί μέρους ποινές, που προσμετρούνται για το σχηματισμό της συνολικής ποινής, να διατηρούν την αυτοτέλειά τους, η οποία αναβιώνει, αν ανακύψει νόμιμος λόγος, μεταγενέστερος της εκδόσεως της συγχωνευτικής αποφάσεως, ο οποίος επηρεάζει την εκτελεστότητα κάποιας από τις εκτιόμενες ποινές, για τις οποίες έχει χωρήσει καθορισμός συνολικής ποινής (βλ. και άρθρ. 94 παρ. 3 Π.Κ.), όπως συμβαίνει, μεταξύ άλλων, και στην περίπτωση άρσεως της υπό όρο απολύσεως, οπότε, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, θα εκτιθεί αθροιστικά και ολόκληρο το υπόλοιπο της προηγούμενης ποινής, το οποίο έπρεπε να εκτιθεί κατά το χρόνο της προσωρινής απολύσεως^{28, 29, 30}. Συνεπώς, εφόσον η συγχωνευτική απόφαση δεν είναι καταδικαστική, η εκτέλεση αυτής (της συγχωνευτικής αποφάσεως) δεν αποκλείει, ούτε

²⁸ (ΑΠ 1347/2016 Δημ. Νόμος, κατά την οποία «...Οι συγχωνευόμενες ποινές εξακολουθούν να διατηρούν την αυτοτέλειά τους, η δε συγχωνευτική απόφαση δεν είναι καταδικαστική, οπότε η εκτέλεση αυτής (συγχωνευτικής αποφάσεως) δεν αποκλείει ούτε καταργεί την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 108 Π.Κ., περί αθροιστικής εκτίσεως ποινής, οι οποίες ρυθμίζουν άλλο ζήτημα και δεν συνέχονται με το άρθρο 551 Κ.Ποιν.Δ., που αφορά τον ενιαίο τρόπο εκτέλεσεως συνεπιμετρηθεισών ποινών...»).

²⁹ (ΑΠ 841/2015 Δημ. Νόμος, κατά την οποία «...**Η διάταξη του Εισαγγελέα, που εκδίδεται κατά το άρθρο 108 του Π.Κ. και αναφέρεται στην άρση της υπό όρο απολύσεως του καταδικασθέντος, δεν συνιστά απόφαση, οπότε δεν υπόκειται σε αναίρεση κατ' εφαρμογή ούτε του άρθρου 504 Κ.Ποιν.Δ. ούτε οποιασδήποτε άλλης διατάξεως. Συνεπώς, η αιτίαση, ότι εσφαλμένως και καθ' υπέρβαση εξουσίας παραγγέλθηκε με την προμνημονευόμενη εισαγγελική διάταξη (παραγγελία) η αθροιστική έκτιση του προαναφερόμενου ανασταλέντος υπολοίπου της ποινής του αναιρεσειόντος είναι απαράδεκτη, κατ' άρθρ. 476 παρ. 1 Κ.Ποιν.Δ.**»).

³⁰ (βλ. σχετ. ΤρΠλημΘεσ 10072/2016 Δημ. Νόμος, η οποία έκανε δεκτή αίτηση αντιρρήσεων σχετικά με την εκτελεστότητα της αποφάσεως, λόγω του ότι δεν είχε καταστεί αμετάκλητη η ποινή που είχε επιβληθεί για το έγκλημα που τελέστηκε κατά το χρόνο δοκιμασίας της υφ' όρον απόλυσης και, ως εκ τούτου, εξέλιπε η προϋπόθεση έκτισης του υπολοίπου της ποινής)

.....

καταργεί την εφαρμογή των διατάξεων του άρθ. 108 ΠΚ περί αθροιστικής έκτισης της ποινής³¹.

Εξάλλου, από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 87, 94, 97 ΠΚ και 551 παρ. 1 ΚΠΔ, συνάγεται ότι **η απότιση των στερητικών της ελευθερίας ποινών, που συναντώνται κατά την εκτέλεση, εφ' όσον δεν καταγνώσθηκε, γι αυτές μία συνολική ποινή**, αποτελούμενη από τη βαρύτερη από αυτές, επαυξανόμενη αναλόγως για κάθε μία από τις συντρέχουσες ποινές, **γίνεται διαδοχικά και όχι διασυνεκτίσεως**, η οποία δεν αναγνωρίζεται από την ποινική μας νομοθεσία, διότι ευνοεί τους καθ' έξη εγκληματίες και επί πλέον αντίκειται προς τον επιδιωκόμενο σκοπό της επιβολής στον υπαίτιο ποινής, ανταποκρινόμενης στα συρρέοντα εγκλήματα του και στην εκδηλωθείσα εγκληματική του διάθεση³².

Από τη διάταξη του άρθρου 87 παρ. 2 του ΠΚ που ορίζει ότι στην περίπτωση συρροής εγκλημάτων που συνεκδικάζονται αφαιρείται από την ποινή που επιβλήθηκε για κάποιο από αυτά ο χρόνος της προσωρινής κράτησης που διατάχθηκε για οποιοδήποτε από αυτά, επίσης αφαιρείται και ο χρόνος της κράτησης που προβλέπει το εδάφιο 1 αυτού του άρθρου, ακόμη και όταν η απόφαση κήρυξε τον καταδικασμένο αθώο για το έγκλημα για το οποίο είχε κρατηθεί προσωρινά, προκύπτει ότι η εν λόγω διάταξη εφαρμόζεται επί συρροής εγκλημάτων που συνεκδικάζονται και καθορίζεται συνολική ποινή. Το εδαφ. Α' της εν λόγω διατάξεως ρυθμίζει την περίπτωση που ο κατηγορούμενος καταδικάσθηκε για όλα τα συρρέοντα εγκλήματα, οπότε αφαιρείται από την συνολική ποινή που επιβλήθηκε ο χρόνος προσωρινής κράτησης για οποιοδήποτε από τα συρρέοντα, ενώ το εδάφιο β αυτής ρυθμίζει την περίπτωση που ο κατηγορούμενος για κάποιο από τα συρρέοντα εγκλήματα, για το οποίο είχε κρατηθεί προσωρινά, κηρύσσεται αθώος, οπότε από την επιβληθείσα ποινή για τα λοιπά εγκλήματα αφαιρείται ο χρόνος προσωρινής κρατήσεως του κατηγορουμένου σε σχέση προς το έγκλημα για το οποίο στη συνέχεια κηρύχθηκε αθώος³³. Αντίθετα, αν αναιρέθηκε καταδικαστική απόφαση δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, ο χρόνος κράτησης

³¹ (βλ. σχετ. **ΑΠ 841/2015** Δημ. Νόμος, κατά την οποία ορθώς το Δικαστήριο απέρριψε τις αντιρρήσεις και δέχθηκε την εισαγγελική διάταξη περί αθροιστικής έκτισης του υπολοίπου της ποινής, συνεπεία αυτοδίκαιης άρσης της υπ' όρον απολύσεως, λόγω τέλεσης νέου εγκλήματος κατά το στάδιο δοκιμασίας της υπ' όρον απόλυσης, βλ. & **ΤριμπλημΠειρ 2541/2013** Δημ. Νόμος επί αντιρρήσεων για τη διακοπή εκτέλεσης της ποινής & την αθροιστική έκτιση του υπολοίπου της ποινής).

³² (**ΑΠ 382/2013** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 481/2004** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 604/1989** Δημ. Νόμος)

³³ (βλ. σχετ. **ΑΠ 2098/2003** Δημ. Νόμος)

.....

δεν μπορεί να θεωρηθεί ως χρόνος προσωρινής κράτησης, **δεν μπορεί να προσμετρηθεί**, προκειμένου να ελεγχθεί η συμπλήρωση ή όχι των κατ' άρ. 287 επ. ΚΠΔ ανωτάτων ορίων της προσωρινής κράτησης. Σε' αυτήν την περίπτωση πρόκειται για χρόνο έκτισης της ποινής, ο οποίος -σύμφωνα με το άρθρο 87 παρ. 4 ΠΚ- πρέπει να αφαιρεθεί από τον Εισαγγελέα.

Περαιτέρω, **διακοπή εκτέλεσης της ποινής που εκτίεται**, είναι **επιτρεπτή μόνο** στις περιπτώσεις που ορίζονται στο **άρθρο 557 παρ. 1 ΚΠοινΔ**. Κατά πάγια νομολογία είναι, επίσης, **δυνατή η διακοπή της προσωρινής κράτησης κάποιου, όταν συμπίπτει με το χρόνο έκτισης από αυτόν ποινής, που του επιβλήθηκε για άλλο έγκλημα, οπότε η προσωρινή κράτηση διακόπτεται μέχρι την ολοσχερή έκτιση της ποινής**. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 10 Ν. 2408/1996, **"προκειμένου να εκτιθούν ποινές φυλάκισης που έχουν μετατραπεί από προσωρινώς κρατούμενο για άλλο έγκλημα, γίνεται τυπική διακοπή της προσωρινής κράτησης και επαναφυλάκιση μόνο εάν ο προσωρινώς κρατούμενος δηλώσει ότι δεν καταβάλει το ποσό μετατροπής ..."**. Η σειρά εκτέλεσης των αποφάσεων, καθορίζεται από τον Εισαγγελέα, που δίνει την σχετική παραγγελία, δηλαδή πρώτα εκτελείται η ποινή που αφορά την πρώτη παραγγελία και ακολουθούν οι επόμενες χρονικά παραγγελίες. Αν αυτός δώσει παραγγελία να εκτελεσθούν πολλές αποφάσεις, τότε **εκτελείται πρώτη η παλαιότερη απόφαση** και μετά ακολουθούν οι υπόλοιπες με την σειρά του χρόνου έκδοσης τους. Αυτό γίνεται, ώστε να αποφευχθεί ο κίνδυνος να παραγραφεί κάποια ποινή παλαιότερης απόφασης, επειδή θα προκριθεί για εκτέλεση άλλη νεότερη απόφαση³⁴.

Όσον αφορά δε στην **αναστολή εκτέλεσης της ποινής** και τυχόν προβολή ισχυρισμού δια των **αντιρρήσεων περί εσφαλμένης μη αναστολής εκτέλεσης της ποινής, κατ' άρθρο 99 Π.Κ., από το Δικαστήριο**, σημειώνονται τ' ακόλουθα: Η τυχόν αποδιδόμενη πλημμέλεια **περί εσφαλμένης μη αναστολής εκτέλεσης της ποινής, κατ' άρθρο 99 Π.Κ., από το Δικαστήριο, δεν μπορεί να προβληθεί με το ένδικο βοήθημα του άρθρου 565 του Κ.Ποιν.Δ.**, δηλαδή ως αμφιβολίες σχετικά με το είδος ή τη διάρκεια της ποινής, καθόσον η **ως άνω (αποδιδόμενη) πλημμέλεια, δεν**

³⁴ (ΑΠ 382/2013 Δημ. Νόμος: Διακοπή προσωρινής κράτησης και έκτιση ποινής - **Αναιρεί** την υπ' αριθμ. 1908/2012 απόφαση του Τριμ. Πλημμ. Χαλκίδας, με την οποία έγιναν δεκτές οι αντιρρήσεις κρατουμένου, διότι το Δικαστήριο **παραβίασε τον κανόνα της διαδοχικής έκτισης των ποινών και της πρόκρισης της παλαιότερης απόφασης**)

.....

συνιστά αμφιβολία ή αντίρρηση σχετικά με την εκτελεστικότητα της απόφασης και το είδος ή τη διάρκεια της ποινής. Ειδικότερα, το δικαστήριο του άρθρου 565 ΚΠοινΔ **δεν μπορεί να ερευνήσει τα εσωτερικά στοιχεία της απόφασης, αιτιολογία, κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ενώ δεν δικαιούται, επίσης, να ερευνήσει τα τη νομιμότητα της απόφασης ως προς την εφαρμογή του νόμου** και, ως εκ τούτου, οι αντιρρήσεις που αφορούν την κακή εφαρμογή του νόμου, **ως προς την αναστολή εκτέλεσης της ποινής**, που προβάλλει ο κατηγορούμενος, είναι μη νόμιμες και πρέπει να απορριφθούν^{35, 36}.

Σχετικά, επίσης, με τη **μετατροπή της ποινής (άρθρο 82 παρ. 1 Π.Κ.³⁷)**, **επισημαίνονται τ' ακόλουθα: Η απόφαση με την οποία το δικαστήριο αποφαινεται για τη μετατροπή ή μη της ποινής**, που επιβλήθηκε στον καταδικασθέντα μετά την κήρυξη της ενοχής του, **είτε εκδίδεται στην ίδια δίκη ή σε μεταγενέστερη**, σύμφωνα με το άρθρο **82 παρ. 12** του Π.Κ., **δεν είναι τελειωτική επί της κατηγορίας³⁸**. Οι περί μετατροπής της ποινής σε χρηματική διατάξεις του άρθρου 82 του Π.Κ., ως **διατάξεις** που έχουν τεθεί στον Ποινικό Κώδικα, **είναι ουσιαστικού δικαίου**, αποδίδουν το ουσιαστικό ποινικό δίκαιο και **δεν αφορούν την εκτέλεση της απόφασης, δηλαδή δεν είναι δικονομικές**. Από την αντιπαραβολή των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι το δικαστήριο της ουσίας, αν επιβάλλει στερητική της ελευθερίας ποινή υποκείμενη κατά νόμο σε μετατροπή, αποφαινεται συγχρόνως

³⁵ (ΑΠ 912/2014 Δημ. Νόμος)

³⁶ (Σχετικά με το δικαίωμα στην αναστολή εκτέλεσης της ποινής ως αντίρρηση προτεινόμενη με το άρθρο 565 ΚΠΔ βλ. & Μελέτη Ανδρομέδας Ε. Στεφανίδου, Αντεισαγγελ. Πρωτοδ., ΠοινΔ/νη 2008, 1503, «Αντιρρήσεις περί την εκτέλεση - Το δικαίωμα στην αναστολή εκτέλεσης της ποινής ως αντίρρηση προτεινόμενη με το άρθρο 565 ΚΠΔ. Προτάσεις και κρίσεις. Σχετ.Νομολ.: ΑΠ 376/2003, ΑΠ 1824/2000.»).

³⁷ (άρθρο 82 παρ. 1 Π.Κ.: «Η περιοριστική της ελευθερίας ποινή, που δεν υπερβαίνει το ένα έτος μετατρέπεται σε χρηματική ποινή ή πρόστιμο. Η περιοριστική της ελευθερίας ποινή που είναι μεγαλύτερη από ένα έτος και δεν υπερβαίνει τα δύο μετατρέπεται σε χρηματική ποινή, εκτός αν ο δράστης είναι υπότροπος και το δικαστήριο με απόφαση του ειδικά αιτιολογημένη κρίνει ότι απαιτείται η μη μετατροπή της για να αποτραπεί ο δράστης από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων. Η περιοριστική της ελευθερίας ποινή που είναι μεγαλύτερη από δύο έτη και δεν υπερβαίνει τα πέντε μετατρέπεται σε χρηματική ποινή, εκτός αν το δικαστήριο με απόφαση του ειδικά αιτιολογημένη κρίνει ότι απαιτείται η μη μετατροπή της για να αποτραπεί ο δράστης από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων.»)

³⁸ (ΑΠ 105/2015 Δημ. Νόμος)

.....

με την απόφασή του επί της ενοχής και περί της μετατροπής της ποινής φυλακίσεως σε χρηματική. Και τούτο, διότι, έχει, από την αποδεικτική διαδικασία, νωπή την εικόνα των απαραίτητων για τη μόρφωση της κρίσεως του περιστατικών, που συνδέονται με το χαρακτήρα του κατηγορουμένου και τις εν γένει περιστάσεις υπό τις οποίες τελέστηκε η αξιόποινη πράξη. **Μετατροπή της στερητικής της ελευθερίας ποινής σε χρηματική με μεταγενέστερη απόφαση είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση του άρθρου 82 παρ. 12 ΠΚ³⁹.** Από την τελευταία αυτή διάταξη [παρ. 12], η οποία προστέθηκε με το άρθρο 2 παρ. 2 του ν. 2479/1997 προς ρύθμιση του θέματος ενόψει της αντίθετης μέχρι το χρονικό αυτό σημείο νομολογιακής άποψης (σχετική η Ολ.ΑΠ 4/1994) προκύπτει ότι **είναι δυνατή η υποβολή αυτοτελούς αιτήματος μετατροπής από τον καταδικασθέντα ενώπιον του καταγνώσαντος την ποινή δικαστηρίου μόνον στην περίπτωση που αυτό παρέλειψε να αποφανθεί σχετικά, αν και όφειλε να το πράξει. Τέτοια δικαιοδοσία έχει μόνο το δικάσαν δικαστήριο και όχι το δικαστήριο του τόπου εκτέλεσης.** Τούτο διότι η μετατροπή της στερητικής της ελευθερίας ποινής σε χρηματική ανάγεται στην ποινή, η οποία **συνδέεται με την ουσία της υποθέσεως**, την οποία μόνο το δικάσαν δικαστήριο δύναται προσηκόντως να εκτιμήσει και **ουδόλως αφορά την εκτέλεση της καταγνωσθείσης ποινής, περί της οποίας πραγματεύονται τα άρθρα 565 επ. του ΚΠοινΔ.** Επομένως, **το δικαστήριο του άρθρου 565 ΚΠοινΔ, με βάση τη διάταξη αυτή στο πλαίσιο των αντιρρήσεων περί την εκτέλεση δεν μπορεί να ερευνήσει τα εσωτερικά στοιχεία της απόφασης,** διότι σε μια τέτοια περίπτωση ελέγχει την ορθότητα της εκτελούμενης απόφασης. Έτσι, όπως προαναφέρθηκε, **δεν μπορεί να ερευνήσει, εκτός των άλλων, την αιτιολογία της απόφασης, την κακή εκτίμηση των αποδείξεων, την νομιμότητα της απόφασης και το αν παραλείφθηκαν οι διατάξεις περί μετατροπής** της ποινής, διότι η μετατροπή συνιστά, κατά τα προαναφερόμενα, ουσιώδη μεταβολή της αρχικής απόφασης μη αναγόμενη στον τρόπο εκτέλεσης της ποινής και είναι θεσμός ριζικά διαφορετικός των αντιρρήσεων του άρθρου 565 ΚΠοινΔ⁴⁰.

³⁹ (άρθρο 82 παρ. 12 Π.Κ.: «Αν το δικαστήριο παρέλειψε να αποφανθεί περί μετατροπής ποινής στερητικής της ελευθερίας, αυτός που καταδικάστηκε, με αίτηση του στο δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση, μπορεί να ζητήσει τη μετατροπή.»).

⁴⁰ (ΑΠ 105/2015 Δημ. Νόμος)

.....

Με βάση τ' ανωτέρω και ειδικότερα σε σχέση με την **εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και δη ημεδαπού, με την απόφαση του ΑΠ 105/2015 κρίθηκαν τ' ακόλουθα: «...κατά το άρθρο 11 στοιχ. η του ν. 3251/2004 με τίτλο "πότε απαγορεύεται η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης" "η δικαστική αρχή αποφασίζει για την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος στις ακόλουθες περιπτώσεις...α]...β]... αν το πρόσωπο, εναντίον του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης προς το σκοπό της δίωξης, είναι ημεδαπός και διώκεται στην Ελλάδα για την ίδια πράξη. Αν δεν διώκεται, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκτελείται αν διασφαλιστεί ότι, μετά από ακρόαση του θα διαμεταχθεί στο Ελληνικό κράτος, ώστε να εκτίσει σ' αυτό τη στερητική της ελευθερίας ποινή που θα απαγγελθεί εναντίον του στο κράτος έκδοσης του εντάλματος".** Σκοπός της διάταξης αυτής είναι, η διευκόλυνση της κοινωνικής επανένταξης του καταδικασθέντος, εφόσον ο ίδιος θεωρεί το κράτος εκτέλεσης ως έδρα των οικογενειακών, κοινωνικών, γλωσσικών, οικονομικών ή άλλων δεσμών. Από την ανωτέρω διάταξη προκύπτει ότι η **ποινή, όπως αυτή απαγγέλθηκε από τις δικαστικές αρχές του εκδόσαντος το ένταλμα κράτους, εκτίεται στο κράτος εκτέλεσης αυτής, χωρίς να είναι δυνατή οποιαδήποτε μεταβολή της απόφασης αυτής, συνεπώς και μετατροπή, αφού αυτή συνιστά ουσιώδη μεταβολή της αρχικής απόφασης. Και τούτο διότι το κράτος εκτέλεσης με την ανάληψη της εκτέλεσης της ποινής που επιβλήθηκε στον ημεδαπό, δεν ασκεί ίδια ποινική εξουσία, αλλά διευκολύνει την άσκηση μιας αλλοδαπής δικαιοδοτικής εξουσίας στο πλαίσιο της διακρατικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, χωρίς όμως να είναι δυνατή η μετατροπή της ποινής που επιβλήθηκε στον ημεδαπό στο κράτος έκδοσης του εντάλματος, όπως ρητά έκρινε περί αυτού η Επιτροπή Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (βλ. Έκθεση της Επιτροπής βάσει του άρθρου 34 της απόφασης - πλαισίου του Συμβουλίου της 13 Ιουνίου 2002 για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, COM (2005) 63, τελικό, Βρυξέλλες, 23- 2-2005. Έτσι, σε περίπτωση που ημεδαπός, ο οποίος εκδόθηκε σε άλλη χώρα με ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης υπό τον όρον της διαμεταγωγής του στην Ελλάδα προς έκτιση της ποινής που θα του επιβληθεί, καταδικασθεί από τις δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης σε ποινή στερητική της ελευθερίας, η οποία δεν έχει μετατραπεί, και εν συνεχεία διαμεταχθεί στο ελληνικό κράτος προς έκτιση της ποινής του, δεν μπορεί να ζητήσει από τις δικαστικές αρχές του τόπου εκτέλεσης, τη μετατροπή της ποινής φυλάκισης σε χρηματική, διότι το ανωτέρω δικαστήριο δεν έχει, κατά τα προαναφερόμενα, τέτοια δικαιοδοσία. Ούτε υπό την μορφή αντιρρήσεων του άρθρου 565 ΚΠοινΔ δύναται να ερευνήσει τις**

.....

προϋποθέσεις μετατροπής της ποινής, αφού το δικαστήριο του τόπου εκτέλεσης περιορίζεται μόνο στην εξέταση ζητημάτων σχετικών με την εκτελεστικότητα της απόφασης που προέκυψε κατά την εκτέλεση αυτής, τέτοιο ζήτημα δε, **δεν αποτελεί η μετατροπή, η οποία αφορά στην επιβολή της ποινής και όχι στην εκτέλεση.** Εξάλλου και ο νεώτερος νόμος 4307/2014 ..., που ρυθμίζει την αναγνώριση και την εκτέλεση από την Ελλάδα μιας απόφασης που εκδόθηκε σε ένα άλλο κράτος - μέλος της ευρωπαϊκής ένωσης και επιβάλλει στερητική της ελευθερίας ποινή καθώς και την εκτέλεση ποινών βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος [άρθρο 19] δεν προβλέπει μετατροπή της στερητικής της ελευθερίας ποινής, τουναντίον ρητώς αποκλείει αυτήν (άρθρο 9 περ. 7) **Ενόψει των ανωτέρω, οι προαναφερόμενες διατάξεις που αποκλείουν στο δικαστήριο του τόπου εκτέλεσης τη δυνατότητα μετατροπής της στερητικής της ελευθερίας ποινής, που επιβλήθηκε με απόφαση αλλοδαπού δικαστηρίου και εκτελείται στην Ελλάδα βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος, δεν αντίκειται στην συνταγματική αρχή της ισότητας των Ελλήνων πολιτών ενώπιον του νόμου [άρθρο 4 του συντάγματος], αφού η έκταση της ποινής για όλους όσους εκτίουν την ποινή τους στο Ελληνικό κράτος, είτε αυτή επιβλήθηκε από τις δικαστικές Ελληνικές αρχές είτε από τις δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης, γίνεται σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία...»⁴¹.**

Επίσης, εάν ο αντιλέγων επικαλείται **εσφαλμένο υπολογισμό ευεργετικού χρόνου κρατήσεως από το Συμβούλιο Φυλακών**, οι αντιρρήσεις, κατ' άρθρο 565 ΚΠοινΔ, είναι απορριπτέες, διότι, κατ' άρθρο 87 παρ.1 Ν. 2776/1999, σε περίπτωση παράνομης ενέργειας εκ μέρους του Συμβουλίου Φυλακών σε βάρος του κρατουμένου καθιερύεται σ' αυτόν **δικαίωμα προσφυγής στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών του τόπου εκτίσεως** της ποινής^{42, 43}.

Η φρούρηση δε του καταδικασθέντος, κατά τη διάρκεια νοσηλείας του, ανεξάρτητα της νομιμότητάς της ή όχι κατά το χρόνο που είχε λάβει χώρα διακοπή της εκτίσεως της ποινής, δεν επιφέρει το ανενεργό ή άλλως την κατάργηση της διακοπής εκτέλεσης της ποινής, που διατάχθηκε, εφόσον κάτι τέτοιο θα οδηγούσε στο άτοπο συμπέρασμα της ακυρώσεως ή εξαφανίσεως δικαστικών αποφάσεων. Συνεπώς, το

⁴¹ (ΑΠ 105/2015 ό.π.)

⁴² (ΑΠ 1722/2016 Δημ. Νόμος, ΑΠ 1684/1998 Δημ. Νόμος, βλ. αντίθ. ΑΠ 1092/1990 Δημ. Νόμος)

⁴³ (βλ. & ΤριμΠλημΠατρ 2147/2016 Δημ. Νόμος, η οποία απέρριψε αντιρρήσεις για ευεργετικό υπολογισμό λόγω παρακολούθησης θεραπευτικού προγράμματος και παροχής εργασίας στη φυλακή, βλ. & ΤριμΠλημΠειρ 142/1999 Δημ. Νόμος).

.....

Τριμελές Πλημμελειοδικείο του τόπου της έκτισης δεν υποπίπτει σε αρνητική υπέρβαση εξουσίας με την απόρριψη των αντιρρήσεων περί εκτελεστότητας, αφού, όπως προαναφέρθηκε, δεν είχε δικαίωμα να ερευνήσει τη νομιμότητα και να κρίνει ως προς τον επιβληθέντα όρο -με προγενέστερη απόφασή του περί παράτασης (συνέχισης) της διακοπής της εκτέλεσης της ποινής, που επιβλήθηκε με απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου, λόγω ανήκεστης βλάβης της υγείας του, επί δύο μήνες-, της φρούρησης του καταδικασθέντος κατά την επί δίμηνο παραμονή του προς νοσηλεία στο Νοσοκομείο⁴⁴.

Είναι **απορριπτές, επίσης, ως απαράδεκτες και οι αντιρρήσεις**, ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου, **κατά της διάταξης του Εισαγγελέως**, που έκρινε αίτηση **για υπ' όρον απόλυση, κατά το άρθρο 12 του ν. 4322/2015** και απέρριψε αυτήν, αφού αρμόδιο για κάθε αμφισβήτηση ως προς το άρθρο 12 του ν. 4322/2015 είναι **το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών του τόπου έκτισης** της ποινής^{45, 46}.

Έτσι και υπό την ισχύ του **N. 3772/2009** (από 10.7.2009), κατ' άρθρο 14 παρ. 1 του Ν. 3772/2009, το οποίο όριζε ότι «Όσοι, κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος, έχουν καταδικασθεί σε χρηματική ποινή ή σε στερητική της ελευθερίας ποινή, που έχει μετατραπεί σε χρηματική, και εκτίουν την ποινή τους καθ' οιονδήποτε τρόπο, λόγω αδυναμίας καταβολής του ποσού της μετατροπής ή της χρηματικής ποινής, απολύονται με διάταξη του Εισαγγελέα του τόπου έκτισης της ποινής, υπό τον όρο ότι δεν θα υποπέσουν, μέσα σε τρία έτη από της αποφυλακίσεώς τους σε νέο από δόλο τελούμενο έγκλημα και καταδικασθούν αμετάκλητα οποτεδήποτε σε ποινή στερητική

⁴⁴ (ΑΠ 1911/2008 Δημ. Νόμος)

⁴⁵ (ΑΠ 1722/2016 Δημ. Νόμος «...Με τις αντιρρήσεις, που ασκήθηκαν βάσει του άρθρου 565 του Κ.Ποιν.Δ., ο τελευταίος, βάλλοντας μεταξύ άλλων και κατά της με αριθμό 170/2016 διατάξεως της Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Πειραιώς [που απέρριψε αιτήσεις αυτού για υπ' όρον απόλυση σύμφωνα με το άρθρο 12 Ν.4322/2015]...»)

⁴⁶ (ΑΠ 1722/2016 Δημ. Νόμος «...Κατ' άρθρο 12 παρ.10 Ν. 4322/2015 "έκτακτα μέτρα για την αποσυμφόρηση των καταστημάτων κράτησης" ορίζεται ότι **κάθε αμφισβήτηση ως προς την εφαρμογή των προϋποθέσεων του παρόντος άρθρου λύεται, [με αμετάκλητη απόφαση] από το συμβούλιο του τόπου εκτίσεως της ποινής**, ενώ περαιτέρω, ορίζεται, **κατ' άρθρο 6 παρ.1 Ν.2766/1999** [Συμφρονιστικού Κώδικος] στη περίπτωση παράνομης ενέργειας σε βάρος τους ή παράνομης εντολής, οι κρατούμενοι έχουν το δικαίωμα να αναφέρονται γραπτώς και μέσα σε εύλογο χρόνο στο [κατ' άρθρο 41 παρ. 3 του ίδιου Νόμου οριζόμενο] Πενταμελές Συμβούλιο Εργασίας Κρατουμένων... αν δεν εκδόθηκε δε απόφαση απ' αυτό οι κρατούμενοι έχουν **δικαίωμα προσφυγής στο Δικαστήριο Εκτέλεσεως των ποινών**, που σύμφωνα με το άρθρο 87 παρ.1 του ίδιου Νόμου, **είναι το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών του τόπου εκτίσεως της ποινής...**»)

.....

της ελευθερίας μεγαλύτερη του έτους», με την η υπ` αριθ. 5986/2010 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Πειραιώς, απορρίφθηκαν ως απαράδεκτες οι αντιρρήσεις του αιτούντος – καταδικασμένου, που στρέφονταν κατά της υπ` αριθ. 176/2009 Διατάξεως του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Πειραιά, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση του αιτούντος για την υφ` όρον απόλυσή του από τις φυλακές, σύμφωνα με το άρθρο 14 του Ν.2772/2009, μεταξύ άλλων, διότι, κατά το άρθρο 565 ΚΠοινΔ, δεν επιτρέπεται η άσκηση αντιρρήσεων **για τον τρόπο έκτισης της ποινής**. Με την απόφαση δε **ΑΠ 867/2011** απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η αναίρεσης κατά της ως άνω με αριθμ. 5986/2010 απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Πειραιώς, ο δε περιορισμός της άσκησης ενδίκων μέσων και προσφυγών, που τίθεται προς διασφάλιση της ταχείας απονομής της δικαιοσύνης, κρίθηκε με την ως άνω (ΑΠ 867/2011) ότι δεν αντίκειται στις διατάξεις του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος και αυτές της ΕΣΔΑ (άρθρα 6 παρ. 1 και 13, Ολ.Α.Π. 28/2002)⁴⁷.

Περαιτέρω, όπως προαναφέρθηκε, από τη διάταξη του άρθρου 565 ΚΠοινΔ συνάγεται ότι ο όρος **ποινή** στο άρθρο αυτό χρησιμοποιείται με την ευρεία του έννοια και **περιλαμβάνει** και τις παρεπόμενες ποινές ή **τα μέτρα ασφαλείας**, από τα διαλαμβανόμενα στα άρθρα 69-74 του Π.Κ., που έχουν στερητικό ή περιοριστικό της ελευθερίας χαρακτήρα, όπως είναι και **η απέλαση του αλλοδαπού** καταδικασμένου που διατάσσεται με δικαστική απόφαση. Επομένως, τέτοιες αντιρρήσεις του καταδικασμένου μπορεί να αναφέρονται, όπως προαναφέρθηκε, **και στο είδος και τη διάρκεια του επιβληθέντος μέτρου ασφαλείας**⁴⁸.

Έτσι μπορούν να προβληθούν **αντιρρήσεις, που αφορούν και στη διάρκεια του μέτρου ασφαλείας, όταν επήλθαν γεγονότα, μετά την έκδοση της αποφάσεως, που κωλύουν την εκτέλεσή του**. Τέτοιο γεγονός είναι και η **παραγραφή του μέτρου ασφαλείας**, την οποία ρυθμίζει το άρθρο **75§1** του Ποινικού Κώδικα, κατά το οποίο, **αν από τότε που έγινε αμετάκλητη η απόφαση με την οποία επιβλήθηκε μέτρο ασφαλείας των άρθρων 69, 71, 72, και 74 του Ποινικού Κώδικα, περάσει τριετία χωρίς να έχει αρχίσει η εκτέλεση του μέτρου, αυτό δεν μπορεί πια να εκτελεσθεί** εκτός αν το δικαστήριο διατάξει διαφορετικά. Από την τελευταία, όμως, αυτή διάταξη συνάγεται, κατ` αντιδιαστολή, ότι **αν εκτελεσθεί το**

⁴⁷ (βλ. σχετ. **ΑΠ 867/2011** Δημ. Νόμος)

⁴⁸ (**ΑΠ 464/2015** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 902/2012** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 867/2011** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 1789/2010** Δημ. Νόμος)

.....

μέτρο ασφαλείας της απελάσεως αλλοδαπού που διατάχθηκε με δικαστική απόφαση, η απέλαση αυτή ισχύει και αν περάσει τριετία από τότε που έγινε αμετάκλητη η εν λόγω απόφαση, υπό την έννοια ότι αν ο απελαθείς επανέλθει στη χώρα αυτοβούλως και παρανόμως⁴⁹, το μέτρο αυτό ασφαλείας εξακολουθεί να ισχύει και ο αλλοδαπός απελαύνεται και πάλι σε εκτέλεση της ίδιας δικαστικής αποφάσεως^{50, 51, 52}. Γίνεται δε δεκτό από την απολύτως στην κρατούσα και θεωρία άποψη γενικότερα ότι το Δικαστήριο του άρθρου 565 ΚΠοινΔ δεν μπορεί να κρίνει –

⁴⁹ (περίπτωση στην οποία υπάγεται και η επανείσοδος του στη Χώρα υπό διαφορετικό όνομα -βλ. σχετ. **ΑΠ 1789/2010** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 2117/2008** Δημ. Νόμος-)

⁵⁰ (**ΑΠ 902/2012** ό.π., **ΑΠ 1049/2011** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 1789/2010** ό.π., **ΑΠ 1121/2010** Δημ. Νόμος, **ΑΠ 1297/2007** ό.π., **ΑΠ 1553/2006** Δημ. Νόμος).

⁵¹ (βλ. & **ΑΠ 464/2015** Δημ. Νόμος, κατά την οποία: «...το Δικαστήριο, εσφαλμένα ερμήνευσε το άρθρο 99 Α.Κ., όπως ίσχυε κατά τον χρόνο που διατάχθηκε η απέλαση, αφού και τότε η απέλαση θεωρείτο μέτρο ασφαλείας και όχι παρεπόμενη ποινή, ενώ ήδη νομοθετικά κατ' άρθρο 74 του Π.Κ., όπως αντικ. από το άρθρο 25 του Ν. 4055/2012 η απέλαση χαρακτηρίζεται πλέον ως μέτρο ασφαλείας. Εξάλλου η απέλαση αυτή σύμφωνα με το άρθρο 75 § 1 του Π.Κ. μετά την πάροδο τριετίας από την αμετάκλητη επιβολή της δεν μπορεί να εκτελεστεί, εκτός και αν το δικαστήριο διατάξει διαφορετικά, δηλ. αυτό κρίνει αιτιολογημένα ότι παρά την πάροδο τριετίας πρέπει να εκτελεστεί η απέλαση. Επομένως το δικάσαν δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφασή του εσφαλμένα έκρινε την απέλαση αυτή ως παρεπόμενη ποινή, ενώ αυτή είναι μέτρο ασφαλείας και δεν εφάρμοσε το άρθρο 75 § 1 ΠΚ για την παραγραφή, ούτε περιέλαβε ειδική αιτιολογία εκτέλεσης της απέλασης παρά την πάροδο της τριετίας...»).

⁵² Ούτε η άρση των συνεπειών της διοικητικής απελάσεως του αντιλέγοντος επηρεάζει την επιβληθείσα με την καθ' ης οι αντιρρήσεις απόφαση απέλαση του, ως μέτρο ασφαλείας (βλ. σχετ. **ΑΠ 1789/2010** ό.π., κατά την οποία «...διότι επί απελάσεως που διατάσσεται με δικαστική απόφαση ως μέτρο ασφαλείας δεν έχουν εφαρμογή αναλογικώς τυχόν ευεργετικές διατάξεις διοικητικών νόμων που ρυθμίζουν διαφορετικά τα περί απελάσεως αλλοδαπού και ειδικότερα οι ... διατάξεις των άρθρων 91 §11 στ' του Ν. 3386/2005 και 18 §4δ' του Ν. 3536/2007 κατά τις οποίες, ταυτοσήμως, "εγγραφή στους καταλόγους ανεπιθύμητων αποκλειστικώς για λόγους παράνομης εισόδου, εξόδου, εργασίας και διαμονής στη Χώρα, καθώς και συναφείς εκκρεμείς απελάσεις δεν αποτελούν παρακωλυτικό λόγο για τη χορήγηση της άδειας διανομής. Υφιστάμενες για την ανωτέρω αιτία εγγραφές στον κατάλογο των ανεπιθύμητων θεωρούνται ότι έχουν, αυτοδικαίως, αρθεί", καθόσον επί δικαστικής απελάσεως προϋποτίθεται δικαστική κρίση περί της συνδρομής νόμιμης περίπτωσης επιβολής του μέτρου αυτού, υπό διαφορετικές προϋποθέσεις. Η άρση, εξάλλου, αυτή των συνεπειών της εγγραφής του αντιλέγοντας στους καταλόγους ανεπιθύμητων αλλοδαπών, ..., δεν κρίνεται, από απόψεις αποτελεσμάτων έναντι της επιβληθείσης στον αντιλέγοντα απελάσεως, όπως η παραγραφή της ποινής και η αμνηστία κατά το άρθρο 568 Κ.Ποιν.Δ ως λόγοι εξαλείψεως της ποινής, ορθώς δε η προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε τα ίδια...»).

.....

επανελέγξει το περιεχόμενο – ενδεχομένως και αμετακλήτων- δικαστικών αποφάσεων, που καταδίκασαν τον αλλοδαπό κατηγορούμενο σε απέλαση, κατ' άρθρο 74 Π.Κ., εφόσον σε αυτή την περίπτωση το Τριμελές Πλημμελειοδικείο του άρθρου 565 ΚΠοινΔ θ' αποκτούσε παρανόμως ελεγκτικό ρόλο έχοντας μετατραπεί σε οιονεί δευτεροβάθμιο δικαιοδοτικό όργανο⁵³.

Το άρθρο δε 8 της ΕΣΔΑ προστατεύει μεν το δικαίωμα του προσώπου στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, τούτο, όμως, **δεν αποκλείει τη δυνατότητα της πολιτείας να επιβάλλει ποινές και μέτρα ασφαλείας**, στα πλαίσια

⁵³ (βλ. **Λ. Μαργαρίτη**, Υποδείγματα Ποινικού Δικαίου ό.π., σελ. 643 επ., **Αδάμπα** ό.π., σελ. 429, βλ. & ΑΠ 491/2006 Δημ. Νόμος)

.....

της ποινικής της δικαιοδοσίας, **και αν αυτά θίγουν αναγκαίως την οικογενειακή ζωή του καταδικασθέντος**^{54, 55}.

Περαιτέρω, το άρθρο 32 § 1 του Ν. 3346/2005, όριζε ότι "επιβληθείσες ποινές με αποφάσεις που έχουν εκδοθεί μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος (στις 17-6-2005) διάρκειας μέχρι έξι μηνών, εφόσον δεν έχουν καταστεί αμετάκλητες και δεν έχουν οπωσδήποτε εκτιθεί μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, παραγράφονται και δεν εκτελούνται, υπό τον όρο ότι ο καταδικασθείς δεν θα υποπέσει μέσα σε δεκαοκτώ μήνες από τη δημοσίευση του νόμου αυτού σε νέα από δόλο προερχόμενη πράξη, για την οποία θα καταδικασθεί αμετάκλητα οποτεδήποτε σε ποινή στερητική της

⁵⁴ (ΑΠ 902/2012 ό.π., κατά την οποία ««...το Τριμελές Πλημμελειοδικείο ..., με την προσβαλλόμενη ... απόφασή του, απέρριψε τις από ... αντιρρήσεις του αναιρεσιόντος αλλοδαπού, που αφορούσαν στην περαιτέρω διάρκεια της απελάσεώς του, η οποία είχε διαταχθεί με την ... απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου ..., ως μέτρο ασφαλείας κατά το άρθρο 74 § 1 του Ποινικού Κώδικα, εν συνεχεία της καταδίκης του με την ίδια αυτή απόφαση σε κάθειρξη επτά (7) ετών και χρηματική ποινή ... (3.000.000) δραχμών για αγορά ναρκωτικών ουσιών. Για να στηρίξει την απορριπτική του κρίση το Δικαστήριο, ... δέχθηκε τα ακόλουθα: "Από τα έγγραφα που αναγνώστηκαν ... αποδείχθηκαν τα εξής: "Ο αιτών - αντιλέγων καταδικάσθηκε με την υπ' αριθμ. ... απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου ... σε ποινή καθέρξεως επτά (7) ετών και χρηματική ποινή ... (3.000.000) δραχμών, για παράβαση του Νόμου περί Ναρκωτικών, ενώ με την ίδια απόφαση **διατάχθηκε, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 74 Π.Κ. και 17 παρ. 2 ν. 1729/1987, η ισόβια απέλασή του από τη Χώρα, μετά την έκτιση της ποινής του.** Όπως ο ίδιος ο αντιλέγων ομολογεί στην κρινόμενη αίτησή του, μετά την εκτέλεση της ποινής του **απελάθηκε** από τη Χώρα, στις 12.1.2004, βάσει της ανωτέρω απόφασης του Εφετείου, **επανήλθε** δε στην Ελληνική Επικράτεια στις 18.6.2007 και έκτοτε διαμένει συνεχώς εδώ. Σε συνέχεια των ανωτέρω **υποστηρίζει** ότι παρελθόντος χρονικού διαστήματος μεγαλύτερου της τριετίας από την επανείσοδό του στη Χώρα, μέχρι σήμερα, κατά το οποίο δεν εκτελέστηκε εκ νέου η επιβληθείσα σε αυτόν, ως ανωτέρω, απέλαση, το μέτρο αυτό ασφαλείας έχει παραγραφεί και δεν δύναται πλέον να εκτελεστεί. **Ο ισχυρισμός αυτός είναι νόμω αβάσιμος,** καθόσον η απέλαση που επιβλήθηκε στον αντιλέγοντα με την υπ' αριθμ. ... απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου ..., **εφόσον εκτελέσθηκε άπαξ, εξακολουθεί να ισχύει και αυτός μπορεί να απελαθεί και πάλι σε εκτέλεση της ίδιας δικαστικής απόφασης, ακόμη και αν παρήλθε τριετία από τότε που αυτή εκτελέσθηκε για πρώτη φορά...αιτιολογημένα απέρριψε την ένσταση της παραγραφής** του της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως του άρθρου 75 παρ. 1 του Ποινικού Κώδικα, την οποία ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε, χωρίς να παραβιάσει αυτήν ευθέως ή εκ πλαγίου, αφού έγινε δεκτό ότι **δεν χωρεί η τριετής παραγραφή, εφόσον άρχισε η εκτέλεση της αποφάσεως, που διέταξε το μέτρο ασφαλείας, ... το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ** προστατεύει μεν το δικαίωμα του προσώπου στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, τούτο, όμως, **δεν αποκλείει τη δυνατότητα της πολιτείας να επιβάλλει ποινές και μέτρα ασφαλείας, στα πλαίσια της ποινικής της δικαιοδοσίας, και αν αυτά θίγουν αναγκαίως την οικογενειακή ζωή του καταδικασθέντος...».**

⁵⁵ (βλ. & ΑΠ 1789/2010 ό.π., ΑΠ 2117/2008 Δημ. Νόμος)

.....

ελευθερίας ανώτερη των έξι μηνών. Σε περίπτωση νέας καταδίκης ο καταδικασθείς εκτίει αθροιστικά, μετά την έκτιση της νέας ποινής και τη μη εκτιθείσα και δεν υπολογίζεται στο χρόνο παραγραφής της μη εκτιθείσης ποινής το ενδιάμεσο χρονικό διάστημα από τη δημοσίευση του νόμου αυτού μέχρι την καταδίκη για τη νέα πράξη". Με την απόφαση **ΑΠ 2117/2008** κρίθηκε δε ότι «...**Από τη διάταξη αυτή σαφώς συνάγεται ότι ο νομοθέτης απέβλεψε στην υφ' όρον παραγραφή μόνον των καταγνωσθεισών στερητικών της ελευθερίας ποινών και ότι η σχετική ευεργετική ρύθμιση δεν περιλαμβάνει τα μέτρα ασφαλείας. Η παραγραφή, εξάλλου, των στερητικών της ελευθερίας ποινών δεν συνεπάγεται και παραγραφή του μέτρου ασφαλείας...**αιτιάσεις του κατά την ως άνω διάταξη του άρθρου 565 Κ.Ποιν.Δ αντιλέγοντος, οι οποίες αναφέρονται στην ορθότητα της αποφάσεως, κατά της οποίας στρέφονται οι αντιρρήσεις, σε σχέση με την επιβολή της ποινής, υπό την ως άνω ευρεία έννοια της, δεν επιτρέπονται⁵⁶...».

Επίσης, κατά την έννοια αυτή, το δικαστήριο των πλημμελειοδικών του τόπου όπου εκτίεται η ποινή, το οποίο επιλαμβάνεται της επίλυσης της αμφιβολίας ή της αντίρρησης σχετικά με την εκτελεστότητα της απόφασης, **περιορίζεται μόνο στο αντικείμενο για το οποίο παραπονείται ο καταδικασμένος και δεν μπορεί αυτεπαγγέλτως να επιληφθεί άλλου θέματος σχετικά με την εκτελεστότητα της ίδιας καταδικαστικής απόφασης.** Έτσι, αν οι αντιρρήσεις αφορούν την εκτελεστότητα της καταδικαστικής απόφασης μόνον ως προς την επιβληθείσα με αυτή στερητική της ελευθερίας ποινή, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο, που δίκασε αυτές, **δεν μπορεί αυτεπαγγέλτως να επιληφθεί της εκτελεστότητας τυχόν μέτρων ασφαλείας, που έχουν διαταχθεί με την ίδια απόφαση,** όπως είναι και η απέλαση του αλλοδαπού καταδικασμένου, Διαφορετικά η απόφαση, για την οποία επιτρέπεται αναίρεση, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του ως άνω άρθρου, είναι αναιρετέα, αφού έτσι το Πλημμελειοδικείο υπερβαίνει την εξουσία του και υποπίπτει στην πλημμέλεια του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Η' του ΚΠΔ, «...*καθ' όσον το Δικαστήριο που επιλαμβάνεται των αντιρρήσεων δεν μπορεί να ερευνήσει τα εσωτερικά στοιχεία της υπόθεσης, διότι κατ' αυτό τον τρόπο ελέγχει την ορθότητα της απόφασης...*»⁵⁷.

⁵⁶ (ΑΠ 2117/2008 Δημ. Νόμος)

⁵⁷ (ΑΠ 184/2011 Δημ. Νόμος «...Δημ. Νόμος, ΠοινΔικ 2011.1045 «...Με την υπ' αριθμ.... απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου ..., ο ... αλβανός υπήκοος, κηρύχθηκε ένοχος των πράξεων της πώλησης, και κατοχής ναρκωτικών ουσιών κατά συναυτουργία, αντίστασης και του επιβλήθηκε η ποινή της κάθειρξης εννέα (9) ετών και χρηματική ποινή 4.000 ευρώ. Με την ίδια απόφαση **διατάχθηκε η ισόβια απέλασή**

.....

Σχετικά δε με το αντικείμενο των αντιρρήσεων κατά της κράτησης, η οποία επεβλήθη με βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών, το οποίο γνωμοδότησε υπέρ της εκδόσεως αλλοδαπού, ορίζεται με τη διάταξη του άρ. 452 παρ. 3 ΚΠοινΔ ότι «Κάθε αμφιβολία ή αντίρρηση σχετικά με την κράτηση του εκζητούμενου επιλύεται από το αρμόδιο για την έκδοση συμβούλιο εφετών ύστερα από κλήτευση του προ 24 ωρών. Κατά του βουλεύματος επιτρέπεται στον εισαγγελέα και στον εκζητούμενο το ένδικο μέσο της αναίρεσεως». Εξάλλου κατά την παρ. 2 του ίδιου άνω άρθρου του ΚΠΔ «Αν το συμβούλιο αποφασίσει αμετάκλητα ότι δεν πρέπει να γίνει έκδοση, αυτός που έχει συλληφθεί, απολύεται από τη φυλακή με διαταγή του εισαγγελέα εφετών, ο οποίος αμέσως ειδοποιεί σχετικά τον Υπουργό Δικαιοσύνης. Επίσης, απολύεται αυτός για τον οποίο ζητείται η έκδοση, αν το κράτος που τον ζήτησε δεν τον παραλάβει μέσα σε δύο μήνες από τότε που κοινοποιείται σ' αυτό η απόφαση του Υπουργού για την έκδοση. Σε κάθε περίπτωση ο εκζητούμενος απολύεται αν περάσουν δύο έτη από την ημέρα της συλλήψεως του, η οποία προθεσμία δύναται να παραταθεί με απόφαση του δικαστικού συμβουλίου κατά έξι ακόμη μήνες». Με τη διάταξη αυτή καθιερώνεται υποχρέωση να αποφασίζει ο Υπουργός Δικαιοσύνης για την έκδοση ή όχι μέσα σε ορισμένο διάστημα προς διασφάλιση των δικαιωμάτων του εκζητούμενου, η δε προθεσμία των δύο ετών (και σε περίπτωση παρατάσεως της, των δύο ετών και έξι μηνών) δεν έχει χαρακτήρα προσωρινής κράτησης του άρ. 287 ΚΠΔ, ενόψει όσων ορίζονται στο άρθρο 452 για τη δυνατότητα του Υπουργού Δικαιοσύνης να διατάξει την έκδοση του εκζητούμενου στην περίπτωση κατά την οποία το αρμόδιο συμβούλιο γνωμοδοτήσει αμετακλήτως καταφατικά για την έκδοση, οπότε μέχρι να αποφανθεί ο Υπουργός Δικαιοσύνης για την έκδοση ή όχι ή μέχρι να γίνουν όσα πρέπει για την υλοποίηση της περί εκδόσεως σχετικής αποφάσεως, ο εκζητούμενος, που παραμένει στο Ελληνικό έδαφος,

του από τη χώρα μετά την έκπηση της ποινής. Με την ... αίτησή του προς το Τριμελές Πλημμελειοδικείο ..., υπέβαλε αντιρρήσεις κατά της εκτελεστότητας της αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου ... αν συντρέχει περίπτωση άρσης του μέτρου ασφαλείας της απέλασής του από την Ελληνική Επικράτεια. Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο ... δέχθηκε τις αντιρρήσεις του, ως προς την εκτέλεση του μέτρου και διέταξε την άρση του μέτρου της απέλασης του αντιλέγοντας, που είχε διαταχθεί με την παραπάνω απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου. ... το Τριμελές Πλημμελειοδικείο ..., διατάσσοντας την άρση του μέτρου της απέλασης για την οποία σημειωτέον, δεν είχε δικαιοδοσία, αφού, το δικαστήριο που επιλαμβάνεται των αντιρρήσεων, δεν μπορεί να ερευνήσει τα εσωτερικά στοιχεία της υπόθεσης, γιατί σε μια τέτοια περίπτωση ελέγχει την ορθότητα της εκτελούμενης απόφασης, υπερέβη την εξουσία του. Μετά από αυτά, πρέπει ... να αναιρεθεί...», βλ. & ΑΠ 770/2003 Δημ. Νόμος].

.....

κρατείται οριστικώς. Με την Εφαθ 49/2014⁵⁸ κρίθηκε ότι από αυτές τις διατάξεις των παρ. 2 και 3 του άρ. 452 ΚΠΔ, προκύπτει ακόμη ότι «...**οι προβλεπόμενες στην τελευταία αμφιβολίες και αντιρρήσεις δεν μπορεί να αφορούν παρά μόνον στη συμπλήρωση ή όχι του ορίου της κράτησης των δύο ετών (και σε περίπτωση παράτασης των δύο ετών και έξι μηνών) ή των δύο μηνών και όχι σε άλλους λόγους και ισχυρισμούς του εκζητουμένου...** Οι προαναφερόμενες διατάξεις, ως ειδικές για την έκδοση, υπερισχύουν των γενικών και ως εκ τούτου **δεν δύναται να τύχει ανάλογης εφαρμογής η διάταξη του άρ. 565 ΚΠΔ, που αφορά γενικά σε αμφιβολίες ή αντιρρήσεις σχετικά με την εκτελεστότητα της απόφασης, το είδος ή τη διάρκεια της ποινής...**»⁵⁹.

⁵⁸ [βλ. **Εφαθ 49/2014** Δημ. Νόμος, κατά την οποία «...Κατά τη διάταξη του άρ. 449 παρ. 2 ΚΠΔ το Συμβούλιο Εφετών μπορεί σε κάθε στάδιο της διαδικασίας (εννοείται της έκδοσης) να διατάξει την προσωρινή απόλυση εκείνου που έχει συλληφθεί, σύμφωνα με τους όρους των άρ. 296, 297 παρ. 1 και 2, 298, 300, 302 έως 304. Η προσωρινή απόλυση αίρεται αυτοδικαίως μόλις δημοσιευθεί η απόφαση που εγκρίνει την έκδοση. Κατά τη σαφή έννοια της διάταξης αυτής το Συμβούλιο Εφετών μπορεί μέχρι την έκδοση και μόνο της απόφασης του, με την οποίαν γνωμοδοτεί εάν πρέπει ή όχι να εκδοθεί ο εκζητούμενος, να διατάξει, εφόσον συντρέχουν οι σχετικοί λόγοι, την προσωρινή απόλυση του εκζητουμένου με όρους, ενώ, εάν γνωμοδοτήσει υπέρ της έκδοσης, παύει η δυνατότητα του αυτή, αφού τότε αίρεται αυτοδικαίως και η τυχόν χορηγηθείσα προηγουμένως προσωρινή απόλυση. **Μετά την αμετάκλητη απόφαση του Συμβουλίου Εφετών για την έκδοση του εκζητουμένου, την απόλυση με όρους από τις φυλακές τη διατάσσει μόνο ο Υπουργός Δικαιοσύνης, με κριτήρια σκοπιμότητας (διεθνείς σχέσεις της χώρας, τήρηση αρχής αμοιβαιότητας κ.λπ.), τα οποία διαφεύγουν το δικαστικό έλεγχο** (άρ. 452 παρ. 1 και 2 ΚΠΔ), ενώ στο στάδιο αυτό δεν είναι δυνατή η παρέμβαση του Δικαστικού Συμβουλίου για τον ανωτέρω λόγο (ΑΠ 381/2011 ΠοινΧρ 2012, 96, ΑΠ 811/1990 ΝΟΜΟΣ, Γνωμοδότηση Εισαγγελέα ΑΠ 1/1990 ΠοινΧρ 1991, 1056.)...»]

⁵⁹ (**Εφαθ 49/2014** Δημ. Νόμος, με την οποία κρίθηκε, επίσης, ότι «...Ακόμη όμως και αν γίνει δεκτή η υποστηριζόμενη από τον εκζητούμενο άποψη και κριθεί ότι οι υπό κρίση αντιρρήσεις παραδεκτώς εισάγονται ενώπιον του παρόντος Συμβουλίου, κατ' άρθρο 452 παρ. 3 ΚΠΔ, και είναι νόμιμες, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρ. 565 ΚΠΔ σε συνδ. με τα άρ. 6 της ΕΣΔΑ και 20 παρ. 1 του Συντ. (παραβ. ΣυμβΕφθεσ 1677/2005, ΠοινΧρ 2006, 71), πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμες διότι: I) από το περιεχόμενο της 68955 ΦΕΑ 1435/16.9.2013 απόφασης του Υπουργού Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων προκύπτει με σαφήνεια ότι ο Υπουργός: 1) διέταξε την έκδοση και παράδοση του εκζητουμένου στις Αλβανικές Δικαστικές Αρχές, 2) ανέβαλε, κατ' άρ. 441 ΚΠΔ, την παράδοση του έως την αμετάκλητη περάτωση των σε βάρος του δύο εκκρεμών ποινικών διώξεων και την έκτιση των ποινών που τυχόν του επιβληθούν, ... II) η εξακολούθηση της κράτησης του εκζητουμένου είναι αναγκαία, καθόσον αυτός κρίνεται ύποπτος φυγής, ενώ οποιοσδήποτε περιοριστικός όρος και να του επιβληθεί, δεν κρίνεται επαρκής για να εξασφαλίσει την παρουσία του ενώπιον των Ελληνικών Αρχών, προκειμένου να παραδοθεί στις Αλβανικές Δικαστικές Αρχές, σημειούμενου ότι τα προβλήματα υγείας του εκζητουμένου (...) μπορούν

.....

Υπενθυμίζεται ότι στο άρθρο **472 του ΚΠοινΔ**, σχετικά με την **αμφισβήτηση της ανασταλτικής δύναμης του ένδικου μέσου**, προβλέπεται ότι «Κάθε δισταγμός ή αμφισβήτηση για την ανασταλτική δύναμη του ένδικου μέσου κατά το άρθρο 471 λύεται αμετάκλητα από το δικαστήριο ή το δικαστικό συμβούλιο που εξέδωσε την απόφαση ή το βούλευμα που προσβάλλεται. Αν όμως ο δισταγμός ή η αμφισβήτηση ανακύψει μετά την εισαγωγή του ένδικου μέσου για συζήτηση, λύεται από το δικαστήριο ή το δικαστικό συμβούλιο που είναι αρμόδιο να κρίνει. Σε κάθε περίπτωση ο κατηγορούμενος και ο πολιτικώς ενάγων καλούνται πριν είκοσι τέσσερις τουλάχιστον ώρες να εκφράσουν τη γνώμη τους στο όργανο που θα κρίνει για την αμφισβήτηση.».

Στο άρθρο δε **564 ΚΠοινΔ** σχετικά με τις **αμφιβολίες για την ταυτότητα του καταδικασμένου**, προβλέπεται ότι «1. Αν προκύπτουν αμφιβολίες για την ταυτότητα εκείνου που έχει συλληφθεί για να εκτίσει την ποινή ή εκείνου που δραπέτευσε από τις φυλακές ενώ την εξέτιε, ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών του τόπου όπου έγινε η σύλληψη εξετάζει εκείνον που έχει συλληφθεί και ενεργεί κάθε έρευνα ή ένορκη εξέταση μαρτύρων χρήσιμη για τη βεβαίωση της ταυτότητας. Αν ο εισαγγελέας βεβαιωθεί ότι αυτός που έχει συλληφθεί δεν είναι το πρόσωπο που καταδικάστηκε, διατάσσει με αιτιολογημένη διάταξη την άμεση απόλυσή του. Αν έχει δισταγμούς ή αν αυτός που έχει συλληφθεί επιμένει ότι δεν είναι το πρόσωπο που καταδικάστηκε, ή εκείνος που δραπέτευσε, ο εισαγγελέας προκαλεί απόφαση του δικαστηρίου πλημμελειοδικών όπου υπηρετεί και αυτό εφαρμόζει, αν υπάρχει περίπτωση, το άρθρο 77. 2. Αν αυτός εναντίον του οποίου γίνεται η εκτέλεση έχει το ονοματεπώνυμο του καταδικασμένου που αναγράφεται στην απόφαση, δεν είναι όμως εκείνος που κατηγορήθηκε ότι τέλεσε την αξιόποινη πράξη για την οποία επακολούθησε καταδίκη και που έχει στην πραγματικότητα άλλο ονοματεπώνυμο, ο κατά την παρ. 1 εισαγγελέας προκαλεί την απόφαση του κατά το άρθρου 145 παρ. 2 αρμόδιου δικαστηρίου. Το δικαστήριο βεβαιώνει το γεγονός αυτό και διορθώνει το ονοματεπώνυμο του καταδικασμένου, το οποίο έχει αναγραφεί εσφαλμένα στην εκτελούμενη απόφαση, ή και άλλα στοιχεία της ταυτότητάς του (άρθρο 76 και 145 παρ. 2), με την προϋπόθεση όμως ότι ο πραγματικός ένοχος είχε προσκληθεί στη συζήτηση ύστερα από την οποία εκδόθηκε η καταδικαστική απόφαση, έστω και με το όνομα που εσφαλμένα είχε αναγραφεί σ' αυτήν. Διαφορετικά, εφαρμόζεται υπέρ εκείνου που εσφαλμένα καταδικάστηκε η διάταξη της παρ. 1 αριθ. 2 του άρθρου 525

να αντιμετωπιστούν ενώ αυτός θα είναι κρατούμενος...», ΑΠ 573/2010, ΑΠ 1412/2010, ΣυμβΕφΑθ 50/1993 Δημ. Νόμος]

.....

τα περιστατικά αυτά, καθώς επίσης και οι συλλογισμοί, με βάση τους οποίους νομίμως απέρριψε τις αντιρρήσεις του αντιλέγοντος⁶¹.

Στο γ' δε εδ. του άρθρου 565 του ΚΠοινΔ ορίζεται ότι «...Κατά της απόφασης αυτής **επιτρέπεται να ασκηθεί αναίρεση από τον εισαγγελέα και από τον καταδικασμένο...**», ενώ στο άρθρο 566 του ΚΠοινΔ ορίζεται ότι «Στις περιπτώσεις των άρθρων 564 και 565 ο καταδικασμένος κλητεύεται στο δικαστήριο σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρ. 551. Κατά της απόφασης του δικαστηρίου επιτρέπεται αναίρεση και στον εισαγγελέα και στον καταδικασμένο.».

Η απόφαση, όμως, που απορρίπτει αντιρρήσεις κατά εκτέλεσης ποινής, που επιβλήθηκε με αμετάκλητη απόφαση, **δεν είναι καταδικαστική**⁶².

Κατά το άρθρο δε **504** παρ. 1 του Κ.Ποιν.Δ. "όταν ο νόμος δεν ορίζει ειδικά κάτι άλλο, αίτηση αναίρεσης επιτρέπεται μόνο κατά της απόφασης που, όπως απαγγέλθηκε, δεν προσβάλλεται με έφεση και κατά της απόφασης του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου που εκδόθηκε ύστερα από άσκηση έφεσης, αν με τις αποφάσεις αυτές το δικαστήριο αποφάνθηκε τελειωτικά για την κατηγορία, ή αν έπαυσε οριστικά, ή κήρυξε απαράδεκτη την ποινή δίωξη". Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου **565 ΚΠοινΔ η απόφαση αυτή είναι ανέκκλητη** από το νόμο⁶³.

Περαιτέρω, στο άρθρο **473 παρ. 3** του Κ.Ποιν.Δ., στο οποίο ρητώς παραπέμπει το άρθρο 507 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα, ορίζεται ότι " η προθεσμία για την άσκηση της αναίρεσης αρχίζει από τότε που η τελεσίδικη απόφαση θα καταχωριστεί καθαρογραμμένη στο ειδικό βιβλίο που τηρείται από τη γραμματεία του ποινικού δικαστηρίου ...". Η τελευταία αυτή διάταξη υπαγορεύτηκε από την ανάγκη να έχει ο ενδιαφερόμενος υπόψη του το πλήρες κείμενο του αιτιολογικού της απόφασης, για να είναι σε θέση να διατυπώσει κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, κάποιον από τους προβλεπόμενους στο άρθρο 510 παρ. 1 του Κ.Ποιν.Δ. λόγο αναιρέσεως και να αποφεύγεται η άσκηση ματαίως αιτήσεως αναιρέσεως, όταν δεν προκύπτει νόμιμος λόγος, ώστε να αποτρέπεται η άσκοπη τλαιπωρία και οικονομική επιβάρυνση του διαδίκου. Εξ άλλου, οι αποφάσεις, που από την έκδοση τους δεν υπόκεινται σε έφεση, χαρακτηρίζονται ως "**ανέκκλητες**", θεωρούνται δε ως **υποδιαίρεση των υπό ευρεία έννοια τελεσίδικων αποφάσεων**. Εν όψει των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι στην έννοια του όρου "**τελεσίδικη απόφαση**" του άρθρου **473 παρ. 3** του

⁶¹ (ΑΠ 1347/2016 Δημ. Νόμος)

⁶² (ΑΠ 330/2006 Δημ. Νόμος, ΑΠ 199/2006 Δημ. Νόμος)

⁶³ (ΑΠ 912/2014 Δημ. Νόμος)

.....

Κ.Ποιν.Δ., περιλαμβάνονται και οι δύο κατηγορίες αποφάσεων κατά των οποίων επιτρέπεται αναίρεση, σύμφωνα με το άρθρο 504 παρ. 1 του Κ.Ποιν.Δ., δηλαδή όχι μόνον οι αποφάσεις των δευτεροβαθμίων δικαστηρίων που έχουν εκδοθεί ύστερα από άσκηση εφέσεως, αλλά και οι αποφάσεις που όπως απαγγέλθηκαν, δεν προσβάλλονται με έφεση (ανέκκλητες), και δη, είτε αντικειμενικά από διαδίκους και εισαγγελείς, είτε μόνον από τον ασκούντα την αναίρεση (υποκειμενικά) (ΟΛΑΠ 6/2002). Τη λύση αυτή επιβάλλει, όχι μόνο η γραμματική ερμηνεία της διατάξεως του άρθρου 473 παρ. 3 του Κ.Ποιν.Δ., στην οποία ο νομοθέτης εκφράστηκε στενότερα, αναφέροντας μόνο τις τελεσίδικες αποφάσεις γιατί αυτές είναι το συνήθως συμβαίνον, αλλά και η προαναφερόμενη ανάγκη, την οποία η ίδια διάταξη στοχεύει να ικανοποιήσει και η οποία συντρέχει, τόσο για τις αποφάσεις των δευτεροβαθμίων δικαστηρίων, όσο και για τις αποφάσεις που έχουν απαγγελθεί ανεκκλήτως. Επομένως, **η προθεσμία για την άσκηση αναιρέσεως κατά αποφάσεως, που έχει απαγγελθεί ανεκκλήτως κατά τα εκτεθέντα, αρχίζει, αδιακρίτως για όλους τους ενδιαφερόμενους (διαδίκους και εισαγγελείς), από την καταχώρησή της καθαρογραμμένης** στο προβλεπόμενο ειδικό βιβλίο. Αντίθετη άποψη, σύμφωνα με την οποία η προθεσμία αναιρέσεως αρχίζει από τη δημοσίευση και όχι από την, μετά την καθαρογραφή, ως άνω καταχώρηση, φαλκιδεύει το δικαίωμα πρόσβασης στο δικαστήριο του Αρείου Πάγου και παραβιάζει έτσι το άρθρο 6 παρ. 1 της ΕΣΔΑ⁶⁴. Με προγενέστερη δε απόφαση του ΑΠ⁶⁵ είχε κριθεί ότι «...από τη διάταξη του άρθρου 473 παρ. 3 ΚΠοινΔ, η οποία ορίζει ότι η προθεσμία για την άσκηση της αναιρέσεως αρχίζει από τότε που η τελεσίδικη απόφαση θα καταχωρισθεί καθαρογραφημένη στο ειδικό βιβλίο του τηρείται στη γραμματέα του ποινικού δικαστηρίου», προκύπτει ότι στο ειδικό αυτό βιβλίο καταχωρίζεται μόνο η τελεσίδικη απόφαση, όχι δε και η απόφαση που, όπως απαγγέλθηκε, δεν προσβάλλεται με έφεση (ανέκκλητη) και επομένως, τυχόν καταχώριση της τελευταίας αυτής ανέκκλητης αποφάσεως στο βιβλίο αυτό, δεν έχει καμία έννομη συνέπεια. Έτσι η πιο πάνω δεκαήμερη προθεσμία για την άσκηση αναιρέσεως από τον δικαιούχο εναντίον αποφάσεως η οποία, όπως απαγγέλθηκε, είναι ανέκκλητη, αρχίζει από τη δημοσίευση αυτής, κατά τις διακρίσεις του άρθρου 473 παρ. 1 ΚΠοινΔ που προαναφέρθηκαν, και όχι από την τυχόν καταχώριση της πιο πάνω αποφάσεως στο προβλεπόμενο ειδικό βιβλίο, που αφορά αποκλειστικά την καταχώριση τελεσιδίκων αποφάσεων...».

⁶⁴ (ΑΠ 912/2014 ό.π.)

⁶⁵ (ΑΠ 916/2013 Δημ. Νόμος)

